

Z obsahu:

**Člověk »hledaný«
Bohem a »hledající«
Boha**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
5. července 2000

- strana 2 -

Malá poutnice

Giovanni Ricciardi

- strana 4 -

Svědectví homosexuála

- strana 7 -

**Křesťané na straně
chudých**

- strana 9 -

**Tajemství kolem
tajemství (2)**

- strana 10 -

**Království velkého
milosrdenství**

- strana 11 -

Pochybnost jako ctnost?

P. Alain Bandelier

- strana 12 -

**Jen Pán nás může
vyvést z vyhnanství**

Interview s kardinálem

A. J. Simonisem

- strana 12 -

**Opět biskup
v Medžugorje**

Msgr. Franz Eisenbach
z Mainzu

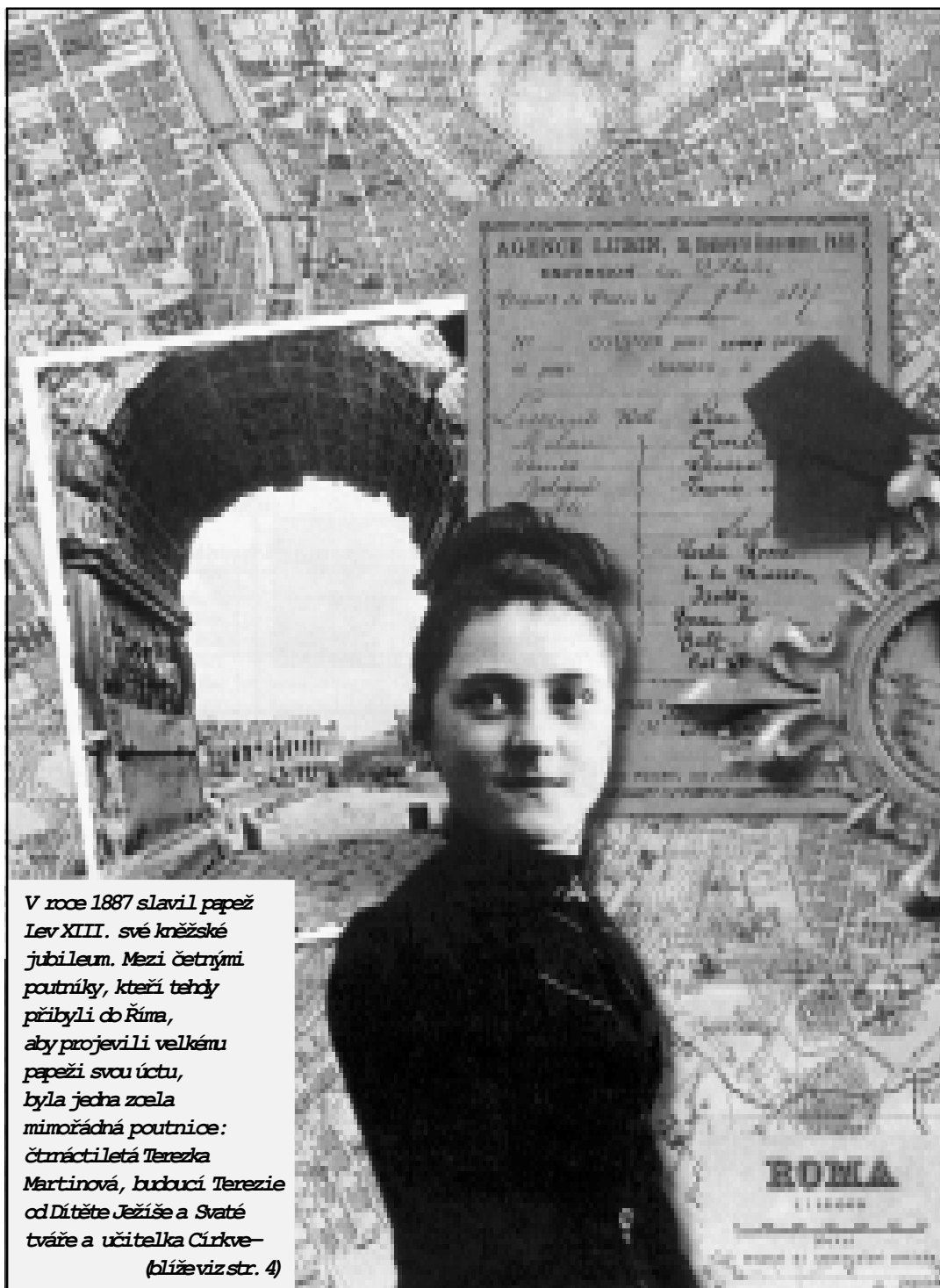
- strana 13 -

Postila

Jaroslava Kadlece

Karel Komárek

- strana 14 -

*V roce 1887 slavil papež
Lev XIII. své kněžské
jubileum. Mezi četrnými
poutníky, kteří tehdy
přibyli do Říma,
aby projevili velkou
papeži svou úctu,
byla jedna zcela
mimořádná poutnice:
čtrnáctiletá Tereza
Martinová, budoucí Terezie
od Dítěte Ježíše a Svaté
tváře a učitelka Církve-
(blíže viz str. 4)*

Člověk »hledaný« Bohem a »hledající« Boha

Apoštol Pavel v listu Římanům uvádí nikoliv bez úžasu řeč z knihy proroka Izaiáše (srov. 65,1), ve které Bůh dospěl k tomu, že ústy proroka prohlašuje: *Dal jsem se nalézt těmi, kdo mě nehledali, a dal jsem se poznat těm, kdo se po mně neptali* (Řím 10,20). Právě po rozjímání minulé katecheze o slávě Trojice, která se projevuje v kosmu a v dějinách, chceme dnes nastoupit dlouhou vnitřní pouť po mystických cestách, po nichž Bůh jde vstříc člověku, aby jej učinil schopným účastnit se jeho života a jeho slávy. Bůh totiž miluje tvora, kterého uhnětl ke svému obrazu, a jako starostlivý pastýř z podobností, které jsme právě vyslechli (srov. Lk 15,4-7), neúnavně jej hledá, i když on projevuje lhostejnost, a dokonce nezájem o božské světlo, podobně jako ovce, která se oddělila od stáda a ztratila se na neschůdných místech plných nástrah.

Boží iniciativa

Člověk, kterého Bůh hledá, již pocítuje jeho přítomnost, je ozáren světlem, které spočinulo na jeho ramenu, je již uchvácen hlasem, který jej z dálky volá. A tak on **sám začíná hledat Boha, který jej hledá**: hledaný se dává do hledání; milovaný začíná milovat. Začneme dnes rýsovat toto sugestivní střetnutí mezi Boží iniciativou a odpovědí člověka, abychom v něm odhalili základní složku náboženské zkušenosti. Ve skutečnosti ozvěna takové zkušenosti je slyšet v některých hlasech vzdálených od křesťanství jako **znamení touhy celého lidstva poznat Boha** a být přednětem jeho dobroty. Dokonce nepřítel biblického Izraele, babylonský král Nabuchodonozor, který v letech 587-586 př. Kr. rozbořil svaté město Jeruzalém, obrací se k božstvu těmito slovy: »Bez tebe, Hospodine, co by bylo z krále, kterého miluješ a kterého jsi nazval jménem? Jak by mohl být dobrý před tvými očima? Ty veď jeho jméno, ty jej říd' po správné cestě! ...Tvou milostí, Hospodine, na které máme všichni tak bohatý podíl, působíš, že tvůj vznešený majetát je milosrdný, a působíš, že bázeň před tvým božstvím se usídlila v mém srdci. Uděl mi, abych byl dobrý skrze tebe, protože ty jsi utvořil můj život.« (Srov. G. Pettinato, *Babylonie, Milán 1994, str. 182.*)

Také naši bratři muslimové dosvědčují podobnou víru a opakuji často v průběhu svého každodenního života vyzvání, kte-

ré stojí na začátku knihy Korán a které oslavuje právě cestu, po níž Bůh, »Pán Stvoření, Šlechtný a Milosrdný«, vede ty, na něž vylévá svou milost. Především velká biblická tradice vyzývá věřící, aby se **často obraceli k Bohu, aby od něho obdrželi světlo a sílu** nezbytnou pro konání dobra. Tak prosí žalmista v žalmu 119: *Ukaž mi, Hospodine, cestu svých příkazů a budu ji věrně zachovávat. Pouč mě, at' zachovávám tvůj zákon a chráním ho celým svým srdcem. Vod'mě po stezce svých předpisů, neboť v ní mám zalíbení. ...Odvrat'mé oči, at' nevidí mamost, dej mi život na své cestě* (vv 33-35.37).

Obecná náboženská zkušenost

V obecné náboženské zkušenosti, a zvláště v oné, kterou předává Bible, nacházíme tedy vědomí prvenství Boha, který se vydává na cestu, aby našel člověka a přivedl jej do okruhu svého světla a svého tajemství. Na počátku je to Slovo, které prolomí mlčení nicoty, »dobrá vůle« Boha, jenž nikdy nepřenechává tvora jemu samému.

Odezva na straně člověka

Jistě, tento absolutní počátek nesmazává nezbytnost lidského konání, nevylučuje úsilí odpovědi ze strany člověka, který je vyzván, aby se nechal dostihnout Bohem a otevřel mu bránu svého života, ale má také

možnost uzavřít se před takovým vyzváním. Úžasné je v této souvislosti slovo, které zjevení vkládá do úst Kristu: *»Hle, stojím u dveří a tluču. Jestliže někdo uslyší můj hlas a otevře mi dveře, přijdu k němu a budu jíst u něho a on u mne«* (Zj 3,20). Kdyby Kristus nevstoupil na cesty světa, zůstali bychom osamoceni v našem malém obzoru. Je tedy třeba otevřít mu dveře, abychom jej měli u svého stolu, ve společenství života a lásky.

Povinnost bratrské lásky

Cesta setkání mezi Bohem a člověkem se rozvíjí **ve znamení lásky**. Z jedné strany láska Boží Trojice nás předchází, zaplavuje nás, otevírá nám vytrvale cestu, která vede do otcovského domu. Tam nás očekává Otec, aby nás vzal do své náruče jako v podobnosti evangelia o »marnotratném synovi«, nebo lépe o »milosrdném otci« (srov. Lk 15,11-32). Na druhé straně se od nás požaduje bratrská láska jako odpověď na lásku Boží: *Milování*, napomíná nás Jan ve svém prvním listě, *když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat... Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm* (1 Jan 4,11.16). Z objetí božské lásky a oné lásky lidské rozkvétá spása, život a věčná radost.

Bolletino Vaticano 5. 7. 2000

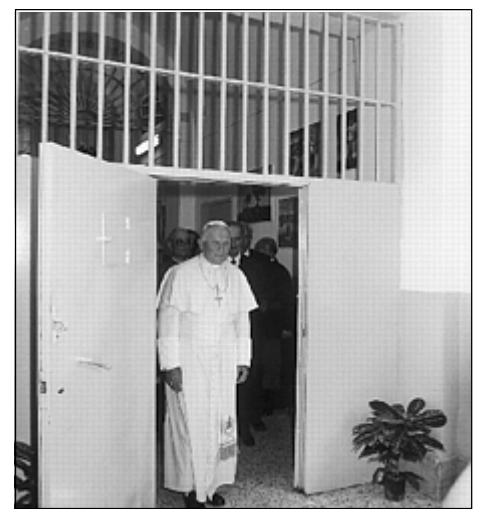
Mezitulky a zvyraznění redakce Světla

Z PAPEŽOVY HOMILIE VE VĚZNICI REGINA COELI 9. 7. 2000

»Žádal jsem pro vás o gesto velikodušnosti formou „snížení trestu“,« řekl Jan Pavel II. vězňům shromážděným v rotundě věznice Regina Coeli. »Nesmíme zapomínat, že toto vězení nese jméno „Regina Coeli – Královna nebes“. Toto jméno probouzí ohromnou naději. Tuto naději, která pochází od Královny nebes, přeji vám všem.«

»Byl jsem uvězněn a navštívili jste měk (Mt 25,35-36).« »Uprostřed Jubilea je to Kristus, kdo je vězňem. Ale současně je zákonodárcem. On zákon stanoví, prohlašuje a upevňuje. Nedělá to však převahou, nýbrž mírností. Léčí to, co je nemocné, posiluje to, co je slabé.«

»Je třeba přijímat poselství Božího slova v jeho plném smyslu. Vězením, ze kterého nás přichází osvobodit, je v prvé řadě to, kde je připoutaný duch. Vězením ducha je hřích.«

Na závěr papež řekl: »Je třeba, aby Duch svatý pronikl do tohoto vězení, ve kterém se setkávají všechny žaláře světa.«

Vězni děkovali papeži na závěr dlouho-trvajícím potleskem.

L'Osservatore Romano

Božský hostitel

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Rozcával, kolik kdo chtěl

K Tiberiáskému břehu táhnou celé davy. Pán chtěl se svými učedníky setrvat o samotě, ale za těchto okolností vyjde vstříc těm, kteří jej hledají. I ty zanechej na chvíli svých zájmů a připoj se k nim. Pán chystá všem nevšední událost.

Odkud se vzal tak velký zástup? Ježíš přece vůbec nevyhlásil, kde se bude nacházet. Jak je možno rozšířit zprávu o Pánově přítomnosti v prostředí, která nezná nic, co by se podobalo sdělovacím prostředkům? Je to tím, že každý, kdo poznal Ježíše, cítí povinnost stát se jeho svědkem a hlasatelem. Tak se zpráva o Pánu šíří s takovou rychlostí a přesvědčivostí, že dokáže sežvat i na toto odlehlejší místo tisíce lidí.

Za tím vším však stojí především Duch svatý. Shrmažďuje účastníky k velikému zázraku, který bude současně největším podobenstvím: jeho smyslem je připravit půdu pro poselství o nejjavnějším Ježíšově daru. To, čeho dnes bude svědkem na této stráni, je úvodem k velké Ježíšově katechezi, která má odhalit světu zvěst o překvapujícím Ježíšově tajemství, *jež bude pro všechny lidi*: pro všechny, kteří k němu budou přicházet, bude připraven zázračný pokrm.

Proto dnešní setkání s lidem začíná zcela neobvykle. Ježíš se neujímá slova ani se nevěnuje nemocným. Naopak, překvapí Filipa nečekanou otázkou: *»Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?«* Apoštolové na to nejsou připraveni. Dosud nikdy se o něco takového nemuseli starat. Nepřišlo jim na mysl, že zástupy táhnou za Ježíšem s takovou horlivostí, že při tom ani nemyslí na své zajištění, zvláště když se cesta protáhla a den se nachýlil. Jistě možná z nich přišli z velké dálky. Nejsou snad všichni tyto lidé ve skutečnosti Ježíšovými hosty? A tak Pán, který *nená, kdo by hlavu složil*⁽¹⁾, přijímá všechny přicházející ve svém velkém Božím domě, který byl stvořen skrze něho, v největší hodovní síni, kterou mu dal jeho Otec: pod modrým nebem na hojně zelené trávě.

Myslet na hosty s láskou znamená pamatovat na všechny jejich potřeby. Čím je pohostit? *Je tu pět chlebů a dvě ryby, ale co je to pro tolik lidí!* Z pohledu velkých plánů se ti může zdát, že to, co je k dispozici, neznamená nic. Ale Ježíš má jiný názor. Nepohrdej málem a začni s tím, co je. A především i za to málo neopomeň spolu s ním *vzdávat díky*. Co když

právě toto málo je zárodek velkých věcí? Jen si vzpomeň, co se stalo v Káně, a starej se především o to, abys důsledně a poslušně splnil všechny Pánovy pokyny. Jdi a pomáhej apoštolům usadit celý ten nepřehledný zástup tak, jak si Ježíš přeje.⁽²⁾

Pán má před sebou pět chlebů a dvě ryby, a chystá se jimi nasytit celý ten tisícíhlavý zástup. Než tak učiní, *vzdává díky*. Děkuje Otci za tyto dary země a moře. To, že tu jsou, že tu leží před ním, je ve skutečnosti ještě větší zázrak Otce Stvořitele než skutečnost, že se jimi nasytí všechen lid. Nauč se dívat na všechny Boží dary jeho očima, pro které nikdy nic nezveřejní a nic se nestává samozřejmostí.

A nyní doprovod Pána, chodí od skupiny ke skupině a *rozděluje sedícím*. Nikoho nevyklučuje, neptá se, zda někdo nemá něco svého. Jsou to hody Boží velkorysosti. Nezdá se ti, že Ježíš nyní dělá právě to, co dělá nejraději? Není nikoho, kdo by byl schopen rozdávát s větší radostí a s větší štedrostí. Jak vidíš, toho, co je v Ježíšových rukou, nikdy neubývá, může a touží dát *každému tolik, kolik chce*. Nemusíš mít strach, že pochybí pro tebe to, co dostane druhý. Spíše myslí na to, zda naopak neomezuješ Ježíšovu štedrost tím, že nechceš od něho v dostatečné míře ze všeho, co by ti tak rád ve své dobrotivosti a moudré prozíravosti dal. Neboj se chtít od něho mnoho. Nemá pro tebe nic jiného než *dobré dary*⁽³⁾. A pros jej, že bys chtěl být hojně obdarován také jeho citlivostí k potřebám druhých a jeho neuhastitelnou touhou *rozdělit se s nimi*.

Stalo se, jak praví Hospodin: *Budu jíst, a ještě zbudě*. Pomáhej sbírat *zbylé nalámané chleby*, a čiň tak s velkou úctou, *aby nic nepřišlo nazmar*. Těch *dvanact košů* je jako dvanact svědků Boží dobroty a Boží moci. I toho, co *zbyvá*, si važ stejně jako toho, čeho se nedostává. Všechno to přichází ze štedré Boží ruky.

Účastníci jsou s neočekávaným pohoštěním nadmíru spokojeni. Jak to, že je Ježíš opouští v tom nejlepší a uchyluje se do samoty? Tito lidé si cení snadného nasycení více než mnohem vzácnějších duchovních darů. Zavládlo tu falešné nadšení a nesplnitelná očekávání, která by je mohla přivést až k nepřeloženým činům. Jejich tužby a Ježíšovy záměry se zcela rozcházejí. Přijmi to jako varování, aby sis nezamiloval dary víc než samotného Dárce. Děkuj za všechny s pokorou tomu, který *otevívá svou nuku a sytí vše živé s láskavostí*⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 8, 20; ⁽²⁾ srov. Mk 6, 39;

⁽³⁾ srov. Lk 11, 13; ⁽⁴⁾ resp. žalm 145.

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Král 4, 42–44

Nějaký člověk přišel z Bál Šališa a přinesl v chlebníku Božím muži (Elizeovi) chléb z prvotin, dvacet ječných chlebů a jídlo z rozdrobených čerstvých zm. Elizeus řekl (svému služebníku): „Dej to lidem, ať se najedí!“ Služebník mu odpověděl: „Jak mám tohle dát stovce lidí?“ Elizeus řekl: „Dej to lidem, ať se najedí, neboť tak praví Hospodin: Budu jíst, a ještě zbudě.“ Dal jim to tedy, najedli se, a ještě zbylo podle Hospodinova slova.

2. čtení – Ef 4, 1–6

Bratři! Povzbuzuji vás já, vězněný pro Pána: Žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali: buďte přítomni všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snásejte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení spojení putem pokoje. Jen jedno je (ono tajemné) tělo, jen jeden Duch a stejně tak jen jedno vytožené dobro, ke kterému jste byli povoláni. Jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nadě všemi, proniká všechny a je ve všech.

Evangelium – Jan 6, 1–15

Ježíš odešel na druhou stranu moře Galilejského neboli Tiberiáského. Šel za ním velký zástup, protože viděli znamení, které konal na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Bylo krátce před židovskými velikonočními svátky. Když Ježíš pozdvihl oči a uviděl, jak k němu přichází velký zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se ti lidé najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel, protože sám dobře věděl, co chce učelat. Filip mu odpověděl: „Za dvě stě denárů chleba jim nestačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Jeden z jeho učedníků – Ondřej, bratr Šimona Petra – mu řekl: „Je tu jeden chlapec, ten má pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale co to je pro tolik lidí?“ Ježíš řekl: „Postarejte se, ať se lidé posadí!“ Bylo pak na tom místě mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Potom Ježíš vzal chleby, vzdal díky a rozdělil je sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se najedli, řekl učedníkům: „Seberte zbylé kousky, aby nepřišlo nic nazmar!“ Sebrali je tedy, a bylo to plných dvanact košů kousků, které po jídle zbyly z pěti ječných chlebů. Když lidé viděli znamení, které učelal, říkali: „To je jistě ten Prorok, který má přijít na svět!“ Ježíš poznal, že chtějí přijít a zronit se ho, aby ho prohlásili za krále. Proto se zase odebral na horu, úplně sám.

Malá poutnice

V roce 1887 slavil papež Lev XIII. své kněžské jubileum. Mezi četnými poutníky, kteří tehdy přibyli do Říma, aby projevili velkému papeži svou úctu, byla jedna zcela mimořádná poutnice: čtrnáctiletá Tereza Martinová, budoucí Terezie od Dítěte Ježíše a Svaté tváře a učitelka Církve. Přišla do Říma s francouzskou poutní skupinou z diecéze Coutances.

Terezie chovala přání vstoupit do kamelitského kláštera v Lisieux ještě dříve, než obsáhne předepsaného věku. Její cestu však mnozí chápali jako pokus jejího otce ukázat jí svět, aby ji odradil od jejího úmyslu, který v ní dozrál v předchozích letech. A tak Tereza dodává, že »méně zralé povolání bylo by touto cestou otřeseno«. Ale ona měla jiné plány. Chtěla osobně promluvit se Lvem XIII., aby získala povolení vstoupit do Kamelu již v 15 letech.

»...*per sancta et sanctos*«

Zápisy o této cestě máme z první ruky díky slavnému deníku *Dějiny duše*. Stránky, na kterých popisuje své setkání s papežem, rozhovor, který s ním mohla uskutečnit, jsou dostatečně známé. Méně známé jsou ty řádky, které referují o jejím putování, které podnikla na památná křesťanská místa: »Ach, jaká to byla cesta! Naučila mě více než dlouhá léta

krví mučedníků, a moje duše se otevírala více a více pro styk se svatými věcmi.« Také sv. Augustin mluví v knize *De civitate Dei* o velké útěše *per sancta et sanctos* (skrže svaté věci a světe).

V noci 4. listopadu vypravila se malá Tereza v doprovodu svého otce a sestry Celiny do Paříže, kde se připojili k jedné skupině poutníků: »Otec měl výbornou náladu; když se vlak dal do pohybu, propěvoval si písničku: *Roule, roule, ma diligence, nou voilà sur le grande chemin*. (Jeď, můj kočáre, máme před sebou dalekou cestu.)« Cesta do Paříže, mše sv. na Montmartre, skupina složená z nejlepších dam pařížské společnosti, zainteresovaný dohled biskupa, švýcarské hory: nic z toho nechybí v Tereziiných vzpomínkách.

»...*nic než hvězdné nebe*«

Průjezd Alpami v ní zanechal trvalý dojem: »Bez dechu jsem

tuto krásu se hluboce dotýkal mé duše. Měla jsem dojem, že jsem nyní porozuměla velikosti Boží a zázrakům nebes. Pro mě byl řeholní život se svými povinnostmi a se všemi v tichosti přinášennými obětmi něčím podobným. Pochopila jsem, jak jednoduché to je, soustředit se na sebe samu a zapomenout na nejvyšší cíl povolání, a řekla jsem si: Později, v hodinách zkoušky, až mi jako vězeňkyně kláštera nezbude nic jiného než rozjímat o hvězdnatém nebi, budu vzpomínat na všechno, co jsem dnes viděla: tato myšlenka mi dá sílu a já rychleji zapomenou na své ubohé vlastní zájmy před tváří velikosti a síly Boha, kterého jediného chci milovat. Nebudu tak nehodná, abych byla uvázaná na nedůstojné cetky, když mé srdce mohlo vytušit, co Ježíš připravil těm, kdo jej milují.«

»*Mé srdce mohlo vytušit, co Ježíš připravil těm, kdo jej milují.*«

Skupina, jejímž cílem byl Řím, se zastavila v nejdůležitějších italských městech: Miláně, Benátkách, Padově, Bologni. Po Římu navštívili poutníci také Neapol a Pompeje. Na zpáteční cestě, plánované na 2. prosince, byly na programu ještě Assisi, Florencie, Pisa a Janov. Terezie si uchovala na tuto cestu živé vzpomínky a nešetřila svými osobními soudy. V Miláně na ni zapůsobila nádherná vyhlídka z milánského dómu a jízdy v kočárech, které »by mohly trvat celý měsíc, protože jsem se nemohla nasytit dojmu, že se pohybuji s takovou lehkostí«. Podzimní Benátky ji naplnily smutkem, Bologna se stala nesnesitelnou »pro množství studentů, kteří se všude tlačili a zavazeli, když jsme měli tu smůlu, že jsme museli jít pěšky«. Neapol jí připadla zábavná. Barevná pestrost a směsice hlasů živého města na ni zapůsobily: »Z naší pouti ke klášteru San Martino, který je vysoko na pahorku nad městem, uděla-

lo množství dvojspřežení úplný zážitek. Bohužel, koně se zakousli několikrát do uzdy a já jsem myslela, že udeřila moje poslední hodinka. Kočí ustavičně křičel: »Appippau, appippau!« Ubozí koně drožku málem převrátili, ale všechna čest našim andělům strážným, dostali jsme se v pořádku do našeho hotelu.« Dýmající Vesuv jí připomínal »moc Boha«, který »shlíží na zemi a oživuje ji, dotýká se hor a ony dýmají« (Ž 104, 32). Uprostřed pompejských ruin »prožili poutníci melancholickou fascinaci z rozbořeného města«.

»*Ponořena do rozjímaní o zdech, na kterých spočíval Ježíšův pohled*«

V Loretu je její vyprávění intenzivnější a vzrušené. »Co mám říct o svatém domku? Myšlenka, že se nacházíme ve stejném domě jako Svatá Rodina, rozjímaní o zdech, na kterých spočíval Ježíšův pohled, mě hluboce dojalo. Putovat sem, kde sv. Josef proléval svůj pot, kde Maria nosila ve svém panenském lůně Ježíše. Viděla jsem ten malý prostor, kde se anděl zjevil svaté Panně.« V Loretu začala »tajně psát po zdech«, v Miláně položila svou hlavu na umu s ostatky sv. Karla. A to pak dělala především v Římě.

studia,« píše Terezie. »... Viděla jsem nádherné věci, mohla jsem obdivovat skvostná díla umění a náboženství, ale především jsem kráčela po stejné půdě jako apoštolové, po půdě nasycené

stála u okna; jak ráda bych byla na jednou na obou stranách vagonu, aby mi nic neuniklo z té kouzelné krajiny, která byla zcela něco jiného než to, co se přede mnou rozprostíralo... Pohled na

»Nebyl to vůbec sen, byla jsem skutečně v Římě«

»Při našem příjezdu byla již tma a byli jsme k smrti utahaní. Probudilo nás volání průvodčího: „Řím, Řím!“

Nebyl to vůbec sen, byla jsem skutečně v Římě!«

Hotel, kde byli poutníci ubytováni – a který dnes již neexistuje – se nacházel na Via Capole Case v blízkosti Španělských schodů. Jednoho dne cestou od nádraží k místu pobytu šla Tereška kolem kostela Santa Maria della Vittoria na Via Venti Settembre, aniž věděla, že se jedná o karmelitánský klášter. Ze zvědavosti vstoupila dovnitř a nevědomky vnikla do klauzury, až ji představený vyzval, aby klášter opustila. »Nemohu vůbec pochopit, proč jsou ženy v Itálii tak snadno exkomunikovány. Z ničeho nic nám řekli: „Sem nechodte, sem nechodte, jinak budete exkomunikovány!“ (...) Jednoho dne, když jsme navštívili karmelitánský klášter, nespokojila jsem se s prohlídkou vnějších chodeb a odvážila jsem se proniknout dovnitř... na jednu jsem spatřila starého kar-

melitána, který mi z dálky naznačoval, abych se vzdálila, což jsem samozřejmě neudělala. Místo toho jsem šla k němu, ukázala jsem na malby v klášteře a dala mu na srozuměnou, že jsou krásné. Přirozeně poznal podle mých vlasů a podle mého obličejce, že jsem ještě dítě. Usmál se sročně a odešel, když viděl, že před sebou nemá nějakého nepřítele. Kdybych byla uměla italsky, byla bych mu řekla, že jsem budoucí karmelitánka, ale kvůli těm, kteří stavěli babylonskou věž, mi to nebylo umožněno.« Onen karmelitán byl P. Rodrigo. O několik let později byl postulátorem při procesu blahořečení sestry Terezie, který probíhal právě zde, v klášteře Santa Maria della Vittoria.

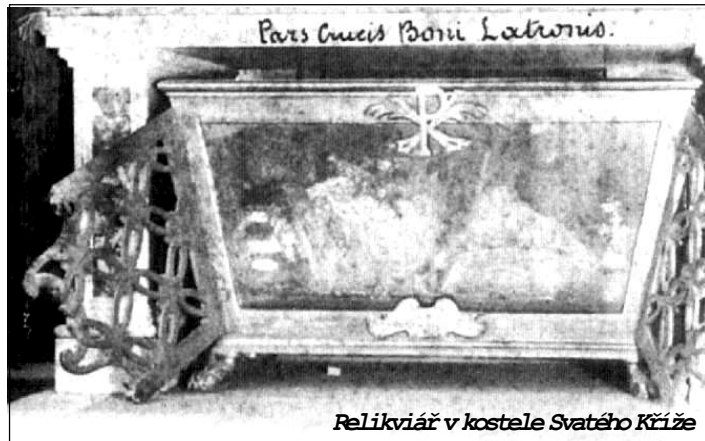
»Přiblížila jsem své rty k prachu, který zrudl krví prvních křesťanů«

Ze sedmi dnů strávených v Římě podržela si Tereška jen »ty nejdůležitější dojmy«. A tak ožívají v jejím deníku znovu tato místa: Koloseum, katakomby, sv. Cecilie a sv. Anežka a konečně po podrobném popisu setkání se Ivnem XIII. ostatky sv. Kříže ve stejnojmenné bazilice.

V Koloseu se Tereška »nedovoleně« vzdálila od skupiny a odvážila se s Celinou pod sta-

puďu jimi posvěcenou políbit, ale jaké bylo moje zklamání! Uprostřed se nacházely pouze hromady trosek, a to bylo všechno, protože ohrada nedovolovala, aby se člověk dostal dále, i když sotva kob se bude pokoušet vkročit mezi ruiny. Ale nepřišli jsme do Říma prá-

bylo dosáhnout našeho cíle. Celina, která viděla dále než já a naslouchala průvodci, vzpomněla si, že mluvil o kříži, kterým je označeno místo, kde mučedníci bojovali; a hned její našla: Poklekly jsme na posvátném místě, naše duše se ponořily do modlitby. Srdce mi tlouk-

Relikviář v kostele Svatého Kříže

vě proto, abychom se dostali do Kolosea? Zdálo se mi to nemožné; už dlouho jsem neposlouchala výklad průvodce a byla jsem posedlá jen jednou myšlenkou: musím sestoupit do arény... Když jsem viděla, jak kolem jde nějaký dělník s žebříkem, už už jsem se ho chtěla zeptat, ale naštěstí jsem tento záměr neuskutečnila, protože by mě jistě pokládal za blázna. Již v evangeliu se píše, že Maria Magdalská zůstala v blízkosti hrdou a několikrát se *nachýlila*, až uviděla dva anděly. I když mi bylo jasno, že moje počínání nemá smysl, naklonila jsem se přesně jako ona k ruinám, k nimž jsem chtěla sestoupit; nespátřila jsem sice žádného anděla, ale ochalila jsem, co jsem hledala. Zvolal jsem radostí k sestře: „Bojď honem, učeláme to!“ A už jsme přelezly ohradu a vstoupily na kamenné trosky, které nám skřípaly pod nohama. Otec na nás hleděl pro naši troufalost vyčítavým pohledem. Jeho rozkaz, abychom se okamžitě vrátily, zůstal nevyslyšen. Jako u válečníků, jejichž odvaha tváří v tvář nebezpečí ještě roste, stupala stále i naše radost tím více, čím obtížnější

lo až v krku, když se mé rty přiblížily k prachu, který se zbarvil krví prvních křesťanů, a já jsem prosila o milost, abych se sama směla stát mučednicí pro Ježíše, a cítila jsem hluboko ve svém srdci, že mi toto přání vyplní. To všechno se odehrálo ve velmi krátkém čase. Když jsme si vzaly několik kamenů, šly jsme zpět k troskám zdi, abychom se dostaly s obtížemi zpět. Když tatínek viděl naše zářící obličejce, nemohl přenést přes srdce, aby nás pokáral, a byl pyšný na naši odvahu... Bylo zřejmé, že Bůh nám poskytl svou ochranu, protože ostatní poutníci byli jen kousek odtud a vůbec nepostřehli naši nepřítomnost. Byli příliš zarjati tím, že oddivovali vzácné klenby..., a tak ani *Messieurs les abbés* netušili, jaká radost naplňuje naše srdce.

Tereška se nespokojila s tím, že pozorovala věci z dálky. U ostatků mučedníků pocítovala potřebu se jich dotknout, dosáhnout tělesného kontaktu. A totéž se opakovalo v katakombách, kde, abychom tak řekli, našla dvě nové přítelkyně.

Rokračování na str. 6

Chrám Svatého Kříže Jeruzalémského

melitána, který mi z dálky naznačoval, abych se vzdálila, což jsem samozřejmě neudělala. Místo toho jsem šla k němu, ukázala jsem na malby v klášteře a dala mu na srozuměnou, že

rostlivým pohledem otce k nebezpečnému sestupu mezi ruiny. »Konečně jsem ji uviděla,« píše Terezie, »onu arénu, kde tak mnoho mučedníků položilo život za Ježíše. Chtěla jsem

Pokračování ze str. 5

»...tak sladká mi připadala atmosféra, která visela ve vzduchu«

»I na katakomby mám krásnou vzpomínku,« vypráví. »Jsou přesně takové, jak jsem si je podle popisu z četby o životě mučedníků představovala. I když jsem tam strávila velkou část jednoho odpoledne, připadá mi to jako okamžik, tak sladká mi připadala atmosféra, která visela ve vzduchu.« Přírodně, Celina a Tereška si chtěly vzít domů nějaký suvenýr, a tak se oddělily od průvodu a šly k hrobu sv. Cecílie. Tam si zabalily plnou hrst půdy posvěcené přítomností světců do papírových kornoutů. »Před mou cestou nepatřila tato světice k těm, které jsem uctívala. Ale nyní, když jsem byla v domě proměněném na kostel (bazilika sv. Cecílie v Trastevere) a na místě jejího mučednictví a dověděla jsem se, že nikoliv pro

náklonnost jako k přítelkyni... Stala se mou oblíbenou světící, mou důvěmicí... Všechno na ní mě přitahovalo, především její odevzdanost Bohu, bezmezná důvěra, která může očistit všechny duše, jež netoužily po jiných radostech než po pozemských.«

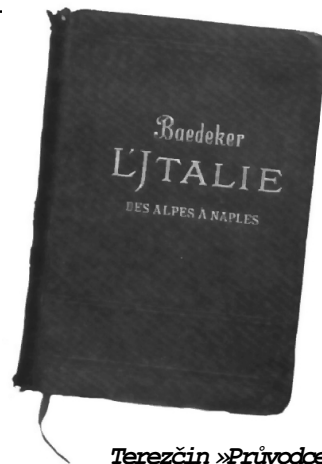
»Pocítila jsem k ní více než pouhý obdiv: hlubokou náklonnost jako k přítelkyni«

Terezie mluví *ex abundantia cordis* (z plnosti srdce). Krása křesťanského života působí na ni stejně okouzlujícím dojmem jako na první křesťany. Proto se cítí touto zkušeností s ní svázána a vyjadřuje toto sepětí výrazem přátelství. Výrazem, který, jak vyplývá z kontextu, není vůbec míněn metaforicky. Jako Cecílie mohla by i Terezie říct: »Hle, Pán mi stonásobně vrácí, co jsem mu dala.« Ne že by jí krása stvoření neokouzlovala, ale je to něco víc než krása, co ji zajímá, protože jen to odpovídá očekávání jejího srdce. Je třeba číst řádky, ve kterých popisuje, co se v ní dělo, když před oknem vlaku probíhalo ligurské pobřeží. »A pak jsme jeli podél moře, které se nachází tak blízko trati, že by člověk uvěřil, že nás mohou zaplavit vlny (za toto divadlo můžeme poděkovat bouři, a bylo to večer, čímž se to vše jevílo ještě majestátnější); pak jsem viděla velká pole s pomerančovničky, na kterých visely zralé plody, zelené rozvětvené olivy, elegantní palmy... Večer jsme viděli četné malé přístavy s tisíci malých světél a na

nebi zářily hvězdy. Ach, ta poezie naplnila mou duši, když jsem všechny tyto věci viděla poprvé a naposled. Bez lítosti jsem se dívala, jak se mihají kolem a nakonec mizí, v mém srdci stál smysl pro jiné divy...« A tak se jí Cecílie stala zamilovanou a drahou: »Svatá Cecílie je nevěstou z Písne písní, vidím v ní, sbor nebeských niv'. Její život byl celičský jedinou milostnou písní uprostřed samých těžkých zkoušek, a to mě neudivuje, protože, nosila evangelium ve svém srdci spolu se Ženichem panen.« Tak rozehrává Terezie do detailu *Passio* sv. Cecílie, které snad četla v životopise této mučednice: »Cecílie nosila stále evangelium na své hrudi a ani v dne, ani v noci nepřestávala rozmlouvat v modlitbě s Pánem a stejně často jej prosila, aby uchoval její panenství.«

»Anežka byla mou přítelkyní z mateřské školky, kterou jsem navštěvovala«

»Tak tě chtěl Kristus. Tak si tě Kristus vyvolil... Přijmi tedy toho, který po tobě toužil.« Těmito slovy vzpomíná sv. Ambrož na Anežku, krvavou mučednici, kterou římská církev obzvláště uctívá a spolu s Cecílií jí jmenuje i římský kánon. »Navštěva kostela sv. Anežky mi byla obzvláště drahá, ona byla mou přítelkyní z dětské školky, kterou jsem navštěvovala. Dlouho jsem rozmlouvala s tou, která je tak hodna svého jména. (I Tereziina sestra se nazývala Anežka a byla tehdy již na Karmelu; později se měla stát strážkyní Tereziina deníku.) Chtěla jsem bezpodmínečně mít ostatky této andělské patronky mé milované matky, chtěla jsem jí je přinést, ale všechno, co jsme dostaly, byl maličký červený kamínek, který se uvolnil z prastaré mozaiky z dob sv. Anežky. Mozaiky, u které jistě

Tereziin »Průvodce«

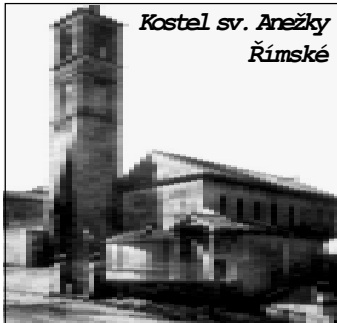
sama rozjímal. Nebylo to úžasné, že tato láskyhodná světice nám sama dala, co jsme hledali a co bylo zakázáno si vzít? Mám to navždy za důkaz lásky, s jakou láskyplná Anežka chránila moji milovanou matku.«

»Musela jsem si vždy najít cestu, jak se všeho dotknout«

»Červený kamínek..., kde sama Anežka jistě rozjímal.« Je to pozoruhodné, s jak fyzickou formou přistupuje Terezie ke Kristově památce v Římě. Terezie sama je si toho vědoma, když stojí před nejoctnější relikvií, poslechí a nejdražší z jejího putování do Říma: »V kostele Sv. Kříže Jeruzalémského jsme mohli vidět několik kousků pravého Kříže, dvě dřevěné tabulky a jeden svatý hřeb v překrásném relikviáři, ve zlaté skřínce, ovšem bez skla. Podářilo se mi strčit malíček do jednoho otvoru a *obtknout* se hřebu, na kterém kdysi lpěla Kristova Krev. Bylo to skutečně smělé.« Terezie jako by se ptala, zda to nebylo příliš odvážné, zda to nepřehnal: »Ale Ježíš vidí do našeho srdce,« dodává, »a on ví, že můj úmysl byl čistý a že jsemmu za nic na světě nechtěla způsobit něco nemilého, bral mě jako dítě, které věří, že je mu všechno dovoleno a že může poklady svého otce pokládat za své vlastní.« A tak Terezie uzavírá svou zprávu slovy: »Musela jsem si vždy najít cestu, jak se všeho dotknout.«

30giorni 10/1999

Překlad -lš-

Kostel sv. Anežky Římské

svůj krásný hlas se jmenuje »královnou harmoniek«, nýbrž spíše na památku písně, kterou zpívala nebeskému Ženichovi, který přebýval v jejím panen-ském srdci, pocítila jsem k ní více než pouhý obdiv: hlubokou

◀ Kostel sv. Anežky Římské

Svědectví homosexuála

Když mi bylo 13 nebo 14 let, – musím dodat, že jsem byl nadmíru lehkomyšlný – způsobil jsem si strašnou a bolestnou nemoc – homosexualitu. Samozřejmě, pokoušel jsem se této nemoci zbavit, ale moje úsilí nevedlo k ničemu.

Důvodem mé osamělosti bylo, že jsem narěl vínu a jen rozumem jsem byl spojen s Bohem, i když jsem byl velmi aktivní (skaut, zpěvák ve sboru) a často jsem přistupoval ke svátosti smíření a sv. přijímání. To vše bez náležitého ovoce, protože jsem to dělal jen z povinnosti. V tomto období se můj zdravotní stav silně zhoršil, protože jsem byl vnitřně rozvrácen, a to se projevilo i na mém tělesném zdraví: měl jsem ischias, anginy, střevní parazity... Byl jsem několikrát v nemocnici a celéměsíce připoután na lůžko.

V 17 letech mě Pán uzdravil. Účastnil jsem se tehdy jednoho setkání v Tresaint a docela záměrně jsem se zcela oddal adoraci. A tu mě to proniklo jako blesk. Když jsem uviděl obětího Beránka, uviděl jsem a uvěřil. Moje duše byla naplněna nesmírnou radostí: On, Všemohoucí, který je nade vším

stvořením, mne maličkého miluje. A já jsem za to vděčný. A když mě miluje Bůh, musím i já sám sebe milovat. A od té doby žiji ve štěstí a jistotě. Po tomto uzdravení srdce následovalo uzdravení takřka všech tělesných nemocí: Ježíš vzal všechno na svůj kříž. Děkuji!

Ale jako v každé nemoci, následuje nebezpečná fáze rekonvalescence, kde každá neprozřetelnost může znamenat recidivu. Musel jsem se podrobit »šokové terapii« – svátostem. A zde přebývá Boží svoboda, protože on neznásilňuje moji vůli, ale dal mi svobodu, abych miloval a vzdal se zlého. Podávám zde svědectví o dvou věcech: Především o božlosti proti umělé a otrávené tužbě po tom »krásném«, co nemůže zajistit radost (je to především tělesné), a za druhé o všemohoucnosti Boží lásky. Bez ohledu na to, v jakém zlu vezím. On nás miluje a může nám pomoci, pokud chceme. Svoboda, kterou nám daruje, není k tomu, abychom páchali zlo, nýbrž konali dobro.

Nakonec bych chtěl říct něco o smyslu utrpení. Je to jako recyklace odpadů, ze kterých je pak možno udělat něco pěkně-

jení misíí jsou stále ještě drovské zeměpisné, kulturní, lidské a společenské oblasti, do kterých Kristus a jeho evangelium nedospěli.

Svatý otec se dále obrací ke katechistům v misijních zemích a říká, že jejich horlivá a namáhavá práce představuje nejúčinnější pomoc misionářům v mnoha oblastech. Často s ohledem na nedostatek kněží na nich spočívá odpovědnost za rozlehlá teritoria. Stávají se animátory modlitby, bohoslužeb slova, výkladu nauky a organizování skutků milosrdenství.

Svatý otec na závěr zdůrazňuje, že misíí se může účastnit každý modlitbou, liturgií, mlčením ve vlastním domě a obětí

Z PROMLUVY JANA PAVLA II. K MODLITBĚ ANDĚL PÁNĚ 9. ČERVENCE

Ve své pravidelné nedělní promluvě odsoudil Jan Pavel II. konání průvodu homosexuálů ulicemi Říma ke Koloseu:

»Jménem římské církve nemohu nevyjádřit roztrpčení nad provokací adresovanou Velkému jubileu roku 2000 a nad urážkou křesťanských hodnot ve městě, které je tak drahé katolíkům celého světa. Církev nemůže zamřčet pravdu, protože by to bylo proti věmosti vůči Bohu Stvořiteli a nepřispělo by to k rozlišování toho, co je dobré a co je špatné.

Chtěl bych se v této souvislosti ozemit na to, že přečtu, co říká Katechismus katolické církve, který když ukázal, že homosexuální akty se přiči přirozenému zákonu, vyjadřuje se takto: »Nezanedbatelný počet mužů a žen má vrozené homosexuální sklony. Ti si nevolí svůj homosexuální stav; pro většinu z nich je to zkouška. Proto mají být přijímáni s úctou, soucitem a jemnocitem. Vůči nim je třeba se vyhnout jakémukoliv náznaku nespravedlivé diskriminace. Takové osoby jsou povolány naplnit Boží vůli ve svém životě, a jsou-li křesťany, spojit těžkosti, s nimiž se mohou setkat v důsledku svého stavu, s obětí Pána na kříži.« (KCC 2358)

L'Osservatore Romano, 11. 7. 2000

ho. Mně, kterého moje postavení (rodinný původ, úspěchy ve škole a ve sportu i v hudbě) vedlo k pyšce, umožnilo utrpení soucit s trpícími. A ona nemoc, která ze mě udělala hříšníka, naučila mě pokorné lásce k bližním.

Moje nemoc není nepřekonatelná. Jsem toho živoucím důkazem. A nevyhnutelné dodatečné následky, které má každá nemoc, jsou jako osten, o kterém mluví sv. Pavel: Ony nás volají k pořádku!

Abychom se vyhnuli recidivě, nesmíme zapomenout na na-

ši nebeskou Matku, která nás chrání. Nedrtí snad svou patou Zlému hlavu? Chvalme Boha za toto uzdravení. Lékaři neuměli vysvětlit, ani jak jsem onemocněl, ani jak jsem se uzdravil. Ale chvalme Boha za toto mimořádné obohacení, kterého mi dopřál. Radím všem, kteří mají podobný problém, aby strávili celou noc s Božským Srdcem našeho Pána, protože jeho láska je jako hojivý balzám.

Etiènne

Podle D. Ange: Tvé tělo je stvořeno pro lásku, překlad -ra-

vlastního utrpení. Důležitý je také ekonomický vklad, který má velký význam pro mnoho místních církví.

JUBILEUM LÉKAŘŮ

V rámci jubilea lékařů se po bohoslužbě v bazilice sv. Petra sešli shromáždění lékaři s Janem Pavlem II. Papež jim nejdříve poděkoval za jejich statečné svědectví o křesťanském poselství, které vydávají při výkonu svého povolání. Při jejich úsilí se prokazuje, že pouhé lékařské a technické prostředky nestačí k tomu, aby se člověk uzdravil. K tomu je důležitý i psychický a morální přístup. Jan Pavel II. hovořil o speciální medicíně spirituality, která spo-

čívá v autentickém lidském přístupu. S ohledem na aktuální diskuse v mnoha zemích vyjádřil papež přesvědčení, že posláním katolického lékaře je milovat a chránit lidský život od jeho počátku až do přirozené smrti. »Víte, že katolíkovi není nikdy dovoleno stát se komplicem domnělého práva na potrat či eutanazii.« Zákonodárství, které to urožňuje, je nemorální, zdůraznil Jan Pavel II. Pokud jde o lékařský výzkum, papež připomněl, že musí vést ke zlepšení životních podmínek člověka. Ovšem »ne všechno, co je technicky možné, je také z morálního hlediska přijatelné.

-kg-

POSELSTVÍ K SVĚTOVÉMU DNI MISIÍ

V poselství k letošnímu Světovému dni misíí, který připadá na 22. října, skládá papež hold »četným misionářům mučedníkům, kteří podobně jako Kristus položili život za vínu a prolili vlastní krev«.

»Kéž by tyto svědkové víry byli pro všechny křesťany vzorem a pobídkou, aby hlásání Krista bylo chápáno jako úkol vlastní každému křesťanu,« tvrdí papež v dokumentu. Nikdo se nemůže cítit osvobozen od spolupráce na rozvoji misie Krista, která v Církvi stále trvá. Aspekt Jubilejního roku vede k ještě větší misijní angažovanosti »ad gentes«. Dva tisíce let po zahá-

I dnes se platí krví – V.

„Maminko!“ začalo znovu dítě. „Nevolal Spasitel k sobě právě chudé? Dnes jsem to slyšela v kostele, jak říkal: ‚Pojďte ke mně všichni, kob se lopotíte a jste obtíženi břemenem!‘ To přece říkal pan farář. Neslyšelas to?“

„Ano, máš pravdu,“ přisvědčovala paní Assunta.

„A děti volal k sobě,“ pokračovala Marietta a nadšení jí vřáhneřlo numěnc do tváře. „Nechejte děti přijít ke mně a nebraňte jim!“ Tak to řekl. Sama jsi mi to dost často vyprávěla.“

„Ano, dítě, řekl to.“

„Pak tedy volá i mne a nikdo mi nesmí zbraňovat,“ rozhorřila se Marietta.

„Ach, Bože, Bože!“ povzdýchla si paní Assunta, „jak můžeš přijmout Spasitele, mé srdce, když tě nikdo nevyučoval? Vždyť neumíš ani číst. Nemám peníze, abych ti nechala ušít šaty a koupila střevíce a závoj. Vždyť nemáš ani minutu čas, vždyť už musíš dělat, má ubohá maličká.“

„To se pak nedostanu nikdy k svatému přijímání. Já ale nemohu bez Ježíše žít,“ vyrazila ze sebe Marietta a vzlykot otřásal celým jejím tělem. Assunta ji pevně objala a žalovala sama v slzách:

„Co může dělat, mé srdíčko, tvá ubohá zkoušená matka? Nemůže tě ani poslat do školy. Musí se dívat, jak vynůstáš jako zvířátko.“

Když viděla Marietta maminciny slzy, otřela si oči a řekla:

„Už o tom nebudeme mluvit. Věděla jsem, že tě rozesmutním.“

Příští neděli si však dočala odvahy a zašla po mši sv. do sakristie a svěřila se dnu Palianimu se svým trápením.

„Tak ráda bych chodila ke svatému přijímání,“ řekla mu a nespustila z něho své temné hluboké oči, „ale my jsme chu-

dí. Maminka nemůže mně a Angelovi koupit šaty a boty. Vy jste ale přece sám řekl, že Spasitel volá k sobě všechny, kteří se lopotí a jsou obtíženi břemenem, a také děti že volal.“

„Ovšem, ovšem,“ přisvědčoval staříčkový farář a se zalíbením hleděl na prosící dítě. „Když však jdou děti k prvnímu svatému přijímání, pak se mají objevit u stolu Páně ozdobeny. Jinak to nejde. Nesluší se, aby někdo přišel ve všedních šatech. Pán přece dal vyhnat od svatební hostiny toho drzouna, který neměl žádné svatební roucho.“

„Ale pane faráři, tím se přece myslí roucho milosti,“ bránila se horlivě Marietta.

„Ty to víš?“ divil se don Paliani.

„To mě už maminka učila,“ přikývřlo dítě, „a vy sám jste o tom často kázal.“

„To ale musíš pak dávat v kostele pozor, že?“

„A jak! Myslím, že bych vám dokázala přesně říci, co jste kázal minulou neděli.“

„No, to jsem opravdu zvědavý, zda to dokážeš,“ zubil se kněz. „No, tak začni!“ Jak velký ale byl jeho údiv, když mu dítě dokázalo říci nejen hlavní myšlenku, nýbrž i celé úseky, slovo od slova.

„No, no, to jsi dokázala opravdu na jedničku,“ chválil dítě, když zmlkřlo s lehkým uzarděním ve tvářích. „Nikdy bych nemysřel, že mám tak pozorné posluchače.“

„Musíme každou neděli oba, Angelo i já, vyložit mamince, co jsme si zapamatovali z kázání. To se pak musí dávat pozor!... Avšak ráda bych ještě něco řekla, jen nevím, zda se to sluší,“ zřáhala se Marietta.

„No, jen s tím ven,“ povzbuzoval ji kněz, „něco zřeho to jistě nebude.“

„Řekl Spasitel, když volal děti k sobě: ‚Nejprve jčete dnu,

naučte se číst a psát, vezměte si nové šaty, nové boty a bílý závoj a ještě si vezměte svíci a přijďte ke mně!‘“

„Aj, ty jsi, pane, šibalka!“ řekl duchovní trochu ohrašen. „Ale máš pravdu, to neřekl. A já ti slibuji, že také ty nezůstaneš pozadu jen proto, že jsi chudá. Jednou si promluvíím s tvou matkou. Nu a teď už běž, ty malá profesorko! Uvedeš ještě svého starého faráře do zmatku svými otázkami.“

„Opustte, jestřlize jsem řekla něco nesprávného,“ prosilo dítě, když podávalo panu faráři ruku.

„Ne, ne, bylo to tak správné,“ přitakával don Paliani, „musím se nad tím jednou důkladně zamysřlet. Teď už běž a pozdravuj svou maminku.“

„Tatínka ne? Já jdu ještě na hřbitov.“

„Ale ovšem, tatínka také.“ Ještě dlouho hleděl kněz za děvčeten, které právě spěchalo na hřbitov. To dítě je jasně dílo milosti. Jak musí být milé Spasiteli! Ne, napřlístě je už nic nesmí odděřlovat od něho. – To si slřbil staříčkový farář v tuhodinu.

Zatímco don Paliani ještě dumal nad tím, jakým způsobem by mohl dítěti pomoci, odstraňoval sám Pán první těžkosti s cesty. Marietta spěchala rovnou k hrobu svého otce a svěřovala mrtvému v srdečném rozhovoru celé své trápení a svoji touhu; zcela nevědomky začala hlasitě mluvit:

„Tobě tatínku, to smím všechno říci: že bych hrozně ráda šla k Ježíšovi,“ tryskalo vroucně z jejího nitra. „Nechci však dělat mamince ještě větší starosti. Ale ty to smíš věčřt. Jsi jistě v nebeské slávě, zcela blřzko Spasitele. Tak mu, pro-

sím tě, řekni, že bych ráda šla k němu. Chtěla bych k svatému přijímání.“

A jestřlize to opravdu není možné, chtěla bych jít do nebe, abych byla u něho.“ Tu ucitřla na svých ramenou jemnou ruku, a když se otočila, poznala paní Elvřru, komornou paní hraběnkyy Mazzoleni. Ta se k ní naklonila a řekla:

„No, no, holčičko, co pak se ti stalo, že máš takový velký zámutek? Nejsi ty doerka pachtýře Goretřiho z Le Ferriere? Tak se mi zdá, že jsem tě jednou viděla u výběřřiho na zánku.“

„Jsem, ale tatínek nám už zemřel,“ přisvědčřlo děvče a jen stěži zadržovalo slzy.

„Je jistě u milého Pána Boha, proto nemusíš pro něho tak nařřkat, jinak bys ho vyruřovala v jeho nebeské slávě,“ hledala Elvřra jakous takous útěchu.

„Ach, to není jen to,“ přiznávalo dítě, „já bych tak ráda šla k sv. přijímání, a přece nesmím, protože se nemohu učit katechismus. Neumím číst a šaty k svatému přijímání mi maminka také nemůže koupit.“

Komorná jen chvilenuku zapřemřřlela a pak říká:

„A co kdybychom se učřly katechismus my dvě spolu?“

„A umíte číst?“

„Ovšem! A paní hraběnka nebude nic proti tomu namřtat, když občas za mnou přijdeš.“

„Paní hraběnka sice ne, ale co řekne naše maminka?“

„Jen ji pěkně popros a jistě tě neodmřtne,“ povzbuzovala ji paní Elvřra.

Když se Marietta vrátila, našla maminku ve světnici samotnou. Ač jindy od prvního kohoutřho zakokřrhání až do noci bez odřechu zaměřtnávala své nuce, teď sedřla u stolu, hlavu v dlaních, a když malá vstoupřla, mamě se snažřla paní Assunta zakřřt, že plakala.

Polekaně přřstoupřla Marietta k ní, něžně objala maminku kolem ramen a šeptala jí:

„Pročpak jsi tak smutná, maminko? Plakalas kvřli tatřnko-

vi? Hled' je přece u Spasitele a u Panny Marie a je tak šťastný. To už přece nemůžeme plakat."

"Pravda, pravda," příkvyovala vdova, "ale je to hrozně těžké, stát tak úplně sama."

"Ale ty přece nejsi sama," namítalo vyčítavě dítě, "máš přece nás. Brzo budeme velcí a budeme se o tebe starat. Však uvidíš, jak se pak budeš mít dobře."

"Ach ty..." usmívala se v slzách maminka.

"A ještě je tu dobrý Bůh! Vždyť jsi mne sama učila: Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejlížeší."

"Já si také nechci stěžovat," navazovala žena, "mám hodné děti, pracuji ráda, a pokud zůstáváme zdraví, ujde to. Avšak je mi hrozně líto, že nemohu splnit přání tvého srdce, Marietto. Jsme příliš chudí."

"Ach maminko," rozzářilo se děvče, "to jsem ti právě chtěla vyprávět. Paní Elvíra ze zánku se chce se mnou učit katechismus, jen když k ní občas přijdu. Víš, ona umí číst."

"Ale co práce?! Máš už tak dost práce a od té doby, co tatínek není mezi námi, musí se všechny ruce přičiňovat, i tvoje."

"Svou práci zcela jistě zastanu, maminko" slibovala Marietta, "všechno udělám, co jen budeš chtít. Jen mi to vždycky řekni. A uvidíš, že si přece najdu ještě čas několikrát v týdnu zajít do Conche. A také je vždycky nějaké obstarávání, které pak mohu přitom vyřídit."

"No uvidíme, jak to půjde," příkvyvla paní Assunta. V tontéž okamžiku zarachotila kola kočáru na dvoře, a když se Marietta rozběhla podívat, co je to za příchozího, vystupoval právě don Paliani z povozu.

Strašně ráda by byla Marietta slyšela, o čem s maminkou rozmlouval. Srdíčko jí tlouklo zběsile ze samého vzrušení, ale poslouchat za dveřmi se přece jen styděla. A ono to stejně

dlouho netrvalo a maminka ji zavolala do světnice.

"Tak, a všechno je ujednáno," rozkládal živě starý pán, "paní Elvíra tě bude učit katechismus a také se od nynějška zúčastňuj křesťanských cvičení, která mívám po nedělní mši sv. Později pak začne vlastní příprava. To vás bude učit pater Girolamo v Nettunu, protože Ferriere spadá tam. A protože si dokážeš dobře zapamatovat to, co slyšíš, nebude vadit, že nemáš číst."

"A co šaty?" ozvala se nejistě Marietta.

"No, no, nejsi tak trochu marnivá?" úsměv přeletěl po ušlechtilé tváři kněze. "Bud' klidná. Já přece vím, jak to miníš. Ale i o to bude postaráno. Spolehni se na to."

"A co Angelo?" ptalo se děvče stísněně. "On může jen tak těžko odběhnout od práce, a proto se bude sotva moci zúčastnit vyučování."

"No, pro začátek, myslím, by ho mohla vyučovat sestřička. Co se sama naučíš v Conche, to naučíš doma také jeho. A v neděli přece chodí na mši svatou a může se zúčastňovat křesťanských cvičení, a později, až bude po žních, si snad bude moci udělat nějaký den volno. Co miníte vy, paní Goretiová?"

"Dobrý Bůh to už nějak zařídí," vzdechla si matka. "To bude má největší radost, když děti dosáhnou tohoto cíle." Vděčně pak doprovázela pana faráře až k vozu. Kočí zapraskal bičem a nechal koníka rozběhnout.

"Věřím, že nám to vyprosil sám tatínek u milého Pána Boha v nebi," jásala Marietta, když byla opět sama s maminkou.

"Budeš mít pravdu," ráda souhlasila vdova, "ale nyní se musíte dobře připravovat, oba, ty i Angelo."

"Ano, maminko," odpovědělo dítě a jakési náhemé světélkomu stálo v očích...

Pokračování příště

Křesťané na straně chudých

Jako v prosinci minulého roku v průběhu zasedání Světové komise pro obchod (WTO) v Seattlu v USA, tak také při jarním zasedání Mezinárodního fondu pro výživu (IWF) ve Washingtonu docházelo ke srážkám mezi demonstranty a policií.

V prosinci šlo o obavy, zda se za hesly o globalizaci neskrývá úsilí o otevřené hranice pro světový obchod a spolupráci, ale pokus o centralizaci moci a paušalizaci na úkor těch nejslabších.

Kritika Mezinárodního fondu pro výživu se zaměřila na skutečnost, že fond, který měl nerozvinutým zemím pomáhat při výstavbě moderního průmyslu, je ve skutečnosti odpovědný za jejich zadlužení. Na demonstracích se podíleli odboráři, řeholní sestry a studenti, kteří byli svázáni papírovými řetězy, aby tak symbolizovali zotročení způsobené zadlužením.

Nové při těchto protestech bylo, že se k nim připojily náboženské skupiny. »Nábožensky aktivní skupina« je koalice více než 50 náboženských organizací. Veřejnými modlitbami upozorňují na hospodářské nespravedlnosti, na vysoké životní náklady v některých zemích a na nesnesitelné břemeno zadlužení nejchudších zemí.

Nápadná je účast řeholních sester, které vystupují jménem svých společností z nejvzdálenějších oblastí Ameriky. Některé z nich pracují v zemích nejvíce postižených chudobou.

Sestra Marie Hornungová ze společnosti »Lékařské misijní sestry« řekla tisku před Kapitolou: »Nespravedlnost světového hospodářství uvrhla oblasti, ve kterých působíme, do nevýslovné bídy.« Byly mezi nimi dvě sestry z Indie, jedna z Filipín a jedna z Venezuely. Z protestů, které mohla z obrazovek sledovat celá světová veřejnost, je jasné, že náboženská motivace zde hraje stále větší roli.

Arcibiskup Oscar Rodriguez z Tegucigalpy v Hondurasu řekl v projevu k 5 000 demonstrantů: »Jsme zde, abychom vyhráli bitvu proti zadlužení. Dluhy znamenají bídu a ta každým dnem roste. Přišel čas, kdy je třeba říct: Už dost!« Biskup předal minulý rok hlavám vedoucích států petici za zrušení dluhů se 17 miliony podpisů. Hlavním adresátem protestů je americký kongres.

Křesťanství tak ukazuje nejsilnější náboženské impulzy, které mají posílit věcnou solidaritu a spoluodpovědnosti za nouzi druhých ve smyslu Ježíšových slov: »Co jste učinili jednomu z nejmenších mých bratří, mě jste učinili.«

*Podle -cvm-
Překlad -lš-*

Víra je zasypána hluboko pod tímto rozkošechtivým světem. Naděje je pro mnoho lidí už jen dávnou vzpomínkou času, kdy jejich srdce toužilo po pravdě. Jste ještě dost chudí, abyste ocenili tento poklad nebe? A vy, ano vy, kteří čtete tyto řádky, zkoumejte svou duši, zdali pěstujete tento vzácný květ veliké ceny, božskou lásku. Já, váš Bůh, vás zkoumám. Mým očím není nic skryto.

A vy to víte, Můj pokoj ve vás nevezkveté, nežijete-li s láskou tyto tři ctnosti: víru, naději a lásku. Nezapomeňte, děti Moje, že nebe patří tomu, kdo je získá. Blažená srdce, která jsou velkomyšlná, jejich odměna bude veliká. V čem a jak žít víru, naději a lásku? Rozjímejte ve svém srdci, a budu vás učit...

*Ježíš Margaretě 28. dubna 1972 (H. 219),
z knihy Poselství milosrdné lásky malíčkým duším*

Tajemství kolem tajemství (2)

Čemu chtěla zabránit Matka Boží, když se zjevila ve Fatimě

Zamlčovaný horor komunismu

ZÁPAD ZAVÍRÁ OČI

Aniž bychom chtěli snižovat propastnou ohavnost nacismu, je třeba ustavičně připomínat, že komunismus jako určitý fenomén 20. století nacismus nejen předcházel, ale také přetrval. Mimoto rozšířil svůj vliv na čtyři velké kontinenty a tento vliv dodnes trvá.

Podle knihy Stéfana Courtoise (Le livre noir du communisme – Černá kniha komunismu, krize, teror, represe) má komunismus na svědomí 100 milionů lidských životů, nacismus asi 25 milionů.

Komunistické režimy byly od samého počátku všude ve světě zločinecké. »Komunistické režimy, aby upevnily svou moc, pozvedly zločinnost od zločinů jednotlivců až k podle potřeby organizovaným masakrům a masovým zločinům na legitimní formu vlády.«

Komunismus byl na Západě velmi populární. Při tom pokud jde o zločinnost, ani jeden jediný z jeho režimů netvoří výjimku, ať už jde o Velkého Maa, Kim Ir Sena, Kim Il Sunga, Ho Či-Mina, Castra s Che Gueva-

rou či Mengistu v Etiopii, Ntose v Angole či Nadžibulase v Afganistanu. Všude přinášel stejný strom stejné odporné ovoce. Teror je základní dimenzí moderního komunismu.

Již na samém počátku komunismu nacházíme systematické páchaní zločinů ve velkém stylu. Stalinský teror byl předznamenán geny leninismu. Tento teror byl však systematicky maskován vybájenými legendami, kterým pohrobci Stalina dodnes věří.

Mezi rokem 1918 a 1922 byly bez jakéhokoliv rozsudku popraveny za použití plynu a zápalných bomb desetitisíce zajatců, statisíce dělníků a rolníků, kteří kladli revoluci odpor. V roce 1922 byl zaveden programovaný hlad, kterému padlo za obět 5 milionů životů. Od roku 1918 byly budovány koncentrační tábory. Do roku 1930 v nich zahynulo několik desítek milionů dětí.

Tato technika masového vyhlazování vynalezená Leninem a jeho komplici byla Stalinem ještě zdokonalena a systemizována. Právě tyto vyhlazovací tá-

bory pak inspirovaly nacisty. Od prvních okamžiků revoluce dosáhly vyhlazovací koncentrační tábory, masové deportace a útlak rolníků a dělníků takového stupně krutosti a násilnosti, jaký nemá v carském Rusku obdoby.

Paleta teroristických metod komunismu je velmi široká: střílení, utopení, šibenice, bití, jedy a bojové plyny... masové deportace celých národů. Specialitou komunistů bylo nasazování uměle vyvolaných hladových nouzí. V roce 1932–1933 padlo takovému naprogramovanému hladu na Ukrajině za obět šest milionů lidí: dopustili se jedné zásadní chyby, že nesouhlasili s násilnou kolektivizací.

Za první čtyři měsíce dosáhly počty bolševiky popravených počtu, na který carské Rusko potřebovalo takřka sto let. (Mezi roky 1825 až 1917 bylo v Rusku z politických důvodů odsouzeno k smrti 6360 osob, a z toho 3932 byly skutečně popraveny). Stalin pak Leninův příklad dále následoval. Tyto metody se obdobným způsobem aplikovaly v Etiopii, Mozambiku a jiných afrických zemích, které se upsalý marxismu-leninismu.

Nejbolestnější otázkou je ovšem skutečnost, že Západ o těchto krutostech věděl. Od roku 1917 přišlo na Západ nespočet očitých svědků. Tak existuje písemná zpráva z Ukrajiny: »Zatím bylo »očekouk« povražďeno 3000 lidí. Nikdo nebyl popraven bez předchozího mučení a strašného utrpení. Oběti byly křížovány, zarobušeny ostnatým drátem, státy, upáleny.« Když se o těchto zločinech dnes hovoří, Evropa tomu nechce věřit, aby se zbavila výčitek svědomí, že k těmto zločinům beztrestně přihlížela.

Jestliže jak komunismus tak nacismus byly zločinecké reži-

my, jak je možné že nacismus byl v roce 1997 nekompromisně odsouzen, zatímco pro komunismus, původce všeho, se stále zachovává nepochopitelný respekt?

Pro toto vybílení paměti existuje několik důvodů. Spojenci nacismus porazili a kufr s mrtvolami byl doširoka otevřen. Jeho hanebnosti, především ty, které spáchal na Židech, jsou široce medializovány. S komunistickými režimy, které se samy záhadným způsobem rozpustily, tomu tak není. Tady se kati postarali, aby zahladili všechny stopy svých zločinů. Nemáme žádné fotografie z gulagů a komunistických žalářů, žádnou dokumentaci o obětech »velkého skoku vpřed«, Nejhlubší důvod však spočívá v tom, že Západ se bojí, aby nevypadal jako sirotek všech těch revolučních mesiánů, všech utopií, počínaje osvícenstvím a Francouzskou revolucí...

Zbaven pojednou mesiánské naděje našel člověk opět cestu k ráji zatarasenou andělem. Nachází se opět v obnažení Adama a Evy po prvním pádu. Náhradní naděje selhaly a zůstává jen obtížné obrácení.

Co zdůvodňuje nelidskost komunismu? Nenávisť, lež, pohrdání lidskou osobou a Desaterem, především však nepsaným zákonem, který určuje život lidstva: Nezabiješ, a to ani ve jménu rasismu, třídy, ani ve jménu kultu vědy či osobního pohodlí.

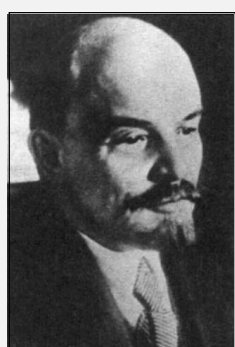
Naše společnost, ať už bude jakkoliv demokratická, není schopna zabránit tomu, aby ji neproustaly totalitami metastázy, jestliže nechce doát Bohem stanovených principů. Z tohoto pohledu není protipólem komunismu kapitalistický liberalismus, ale jedině civilizace lásky, kterou neúnavně hlásá současný papež.

Jean-Marc Bastiere

Podle Fatimille Chrétienne

11/97

Překlad -lš-

Gulagy – sovětské pracovní a koncentrační tábory byly zřizovány od roku 1918 pro odpůrce sovětské moci, ale i pro pachatele kriminálních činů a mentálně postižené obyvatele, od přelomu 30. let zde byly internovány zejména oběti politických čistek a zemědělci odmítající kolektivizaci. U zrodu gulagů stáli V. I. Lenin a F. E. Dzeržinskij; postupně byly na přelomu 80. a 90. let rušeny. První tábory byly rozmístěny na ostrovech Solovky v Bílém moři, později byly budovány v evropské části SSSR a podél trati Bajkal-Anur jako nepřetržitý zdroj levné pracovní síly. V některých táborech pro ženy žily s matkami děti do věku dvou let; existovaly i tábory pro mladistvé od 10 do 18 let. Podle dostupných údajů obsahoval počet internovaných osob např. v roce 1938 počtu 11,5 mil.; v roce 1941 počtu 13,5 mil.; v roce 1985 počtu 4 mil.; v roce 1989 dosahoval 850 000 (podle Amnesty International).

Království velkého milosrdenství

1. lecha 1972 uveřejnil *L'Osservatore Romano* velmi pozitivní komentář knihy *Velké poselství lásky, kterou napsal duchovní vůdce jedné italské řeholnice L. L. Kniha vyšla s církevním schválením biskupů v Avenzzano a v Lanciano. Obsahem knihy jsou rozhovory, které v letech 1967–1970 vedla s Pánem jedna italská řeholnice na sklonku svého života. Tyto rozhovory začala se svou sestrou, která však hned nato zemřela a přenechala tak místo našemu Pánu. Uvádíme několik úryvků, které jsou vhodným doplňkem komentářů k fatimskému poselství.*

Řádová sestra: Ale co bude nakonec s Církví při tom všem, co dnes prožíváme? Svatého otce tíží těžké starosti... Jak veliká je krize kněžských povolání! Budou nám chybět Boží služebníci, ti, kteří mají veliký dar, aby nás zastupovali před Božím trůnem, a mají moc připravovat pro nás Chléb života.

Její sestra: Přijde nové Boží království, a kdyby se mělo nedostávat kněží, Bůh probudí Abrahámovy děti z kamenů, nebo pošle své vyvolené a anděly, aby nám podali Chléb života. Není snad v Písmu napsáno: *Svým andělům dal příkaz, aby tě chránili?*

Církev nemůže zahynout, protože Církev je Boží a Bůh je v Církvi.

23. 8. 1967

Její sestra: Zdá se, jako by současná doba byla doba Satanova. Právem se ptáte: Jak to všechno skončí?

Ale Ježíš přemohl svět. Jak jste malověrní! Nenusel Ježíš trpět, a tak vejít do své slávy? Tak je nutné, aby přišlo velké očišťování, které odbějí kozly od ovcí dříve, než z Církve zazáří nové nádherné světlo, které osvítlí nový Jeruzalém v celé jeho nádhře.

Nové království bude království pokoje, lásky a svomosti na zemi a bude předešlou nebeské blaženosti.

8. 11. 1967

Božský hlas: Lidstvo spěje rychle ke svému velkému očišťování, k obnově, která nemůže přijít bez soužení a bolesti. Bude se sice zdát, že nastalo úplné vítězství zla nad dobrem.

Ale ti nemozí, kteří zůstanou věrní mému slovu, budu tvořit jako Abrahám jádro pravých Božích dětí. Boj již začal a bude stále intenzivnější.

Zdá se, jako by všechno bylo ztraceno. Lidé budou hlasitě volat: Pane, zachraň nás, hyne-me! A pak se lidé rozptomenou, že jejich pomoc je u Pána.

8. 6. 1968

Božský hlas: Dojde k otevřenému boji mezi nebeskými pluky a pluky pekla, které po určité dobu budou mít převahu. Člověk zasluhuje tento trest, protože se příliš vzdálil od Boha.

5. 6. 1968

Božský hlas: Lékem proti tomuto zlu je návrat celého lidstva k mému Božskému Srdci, které bylo na kříži probodeno kopím a neustále pro vás krvácí. Návrat skrze lásku!

Chci zbudovat na zemi nové království: království mého velkého milosrdenství, onoho milosrdenství, které přemáhá všechny strach před soudem a hněvem, úzkost a bázlivost, onoho milosrdenství, které všechno chápe, všechno omlouvá a všechno odpouští; které si neuchovává ani nejmenší vzpomínku na hříchy a vinu, které tíží lidské svědomí všech národů. **Nikdo se nemusí bát přiblížit se ke mně, vyhledat mě a předešlým mě milovat.** Všem slibuji své přátelství a odpouštění jako odplatu za opravdový úkon lásky...

18. 3. 1968

Božský hlas: Tento nevěřící a nevěrný svět již vůbec nevěří

určitým věcem, protože pohodlnější je sloužit skepticizmu než pravdě. To je o mnoho obtížnější.

Opakuji: **Nikdo není prorokem ve své vlasti! Svět potřebuje znamení, aby uvěřil, a bude jemít.**

31. 8. 1968

Božský hlas: Mohl bych dosáhnout úcty pomocí trestů... Ale ne! Já jsem Bůh – Lásky. Bůh, který zachraňuje, co bylo ztraceno.

Vítězství bude moje. Zahanbím zlo dobrem, nevěmost dobrotou a odpouštěním. Zapomenu na všechno a začnu zcela znovu. Obnovím svět. Povstane nový svět. Ale **nejdříve obnovím Církev, mé služebníky, moje zasvěcené duše, moje nevěsty!** Propůjčím Církvi novou, svěží, mladistvou tvář. Bude oděna do svatebních šatů. Ozdobím ji drahocennými šperky; omládlá bude po staletí kráčet vpřed a vpřed. Nový Jeruzalém bude zpívat hymnus osvobození jako v době Starého zákona. Bude zpívat »Ksultet«.

Ale, moje drahá dcerko, jak je to všechno žádoucí, tak velice to vyžaduje sebeděťování.

Já jsem stvořil lidi svobodně a potřebuji spolupráci dobrých, abych obnovil svět. Bude zapotřebí trochu více víry, aby zapálila v lidských srdcích lásku, která všechno přemáhá.

2. 7. 1968

Božský hlas: Hostina je připravena, ale hosté nepřišli. Proto budu volat silným hlasem a dám zaznít hlasu svých andělů do čtyř úhlů světa, od severu až k jihu, od východu až na zá-

pad. Všechny vykoupené shromáždím k sváteční tabuli, kterou připravili moji andělé, a pak bude jen jedno království: království lásky.

26. 4. 1968

Božský hlas: Toto je doba, kdy bratrská láska ve světě vychladla. Ale je to také doba obnovy.

Jako když po bouřlivé zimě zavládne teplé a vlíčné jaro, spící příroda se probouzí, tak se probudí ze spánku celé stvoření k novému způsobu života. **Povstanou nové generace, Církev se znovu pozvedne v bujném rozkvětu věčného mládí díky nepaměťující lásce jejího Zakladatele.**

Zcela nový svět míru, svornosti a lásky, neustávající chvalozpěv Bohu. **Tak se skrze obět' porodních bolestí obnoví svět.**

1. 7. 1968

Božský hlas: Poslední den bude velký den, kdy se bude dojímat milosrdenství a spravedlnost ve věčné lásce Otce, Syna i Ducha svatého.

Nikdo nebude moci říct, že se mu nedostalo ani milosrdenství, ani odpouštění, protože právě ten den svět pozná, jak velice Otec miloval lidi, když vydal za ně svého nejmilejšího Syna.

Radostná zvěst bude hlášána před koncem světa všemu stvoření a nikdo se nebude moci být omluven pro nevědomost.

24. 3. 1970

Podle Kirche heute přeložil -lš-

Pochybnost jako ctnost?

Tendence namíchat si své vlastní náboženství

Vyjádřit pochybnost se dnes nosí, přiznat se k bezvýhradné pravdě je spíše zahanbující. Je to příznačné pro fundamentalisty. Přinášíme zamyšlení nad módou pochybovat, která by neměla mít ve víře katolického křesťana vůbec místo.

Bude zde řeč o pochybování v tom nejvlastnějším smyslu: nikoliv pouze o tom, že nám vystane ta nebo ona pochybnost, nýbrž o tom, co to znamená, zabývat se v pochybnostech. Nevěřit, odmítat důvěru nebo být v silném pokušení ji odepřít.

Takové pochybování není možno redukovat na pouhé intelektuální dotíže v oblasti víry (na neodbytné otázky, které se vynořují ve spojitosti s vírou). Zde se jedná o něco jako o duchovní odpor. Od počátku hraje satan dovedně na tento nástroj. On ovládá způsob, jak zatáhnout uměle Boží slovo do oblasti pochybnosti: »Bůh vám opravdu řekl...?«; a jeho slovo překroutit: »Nesmíte jít z žádného stranu v zahradě?«; a na konec odmítnout: »Nebojte se, nezemřete!«

Tento duch zpochybňování poznamenal dnes hluboce mnoho lidí. Špatně snášíme pravdu shora, neradi se podřizujeme něčemu skutečnému, nemáme chuť uposlechnout nějaký zákon, který neodpovídá obecnému mínění. Panuje všeobecný skepticismus. Ten dělá existenci všeobecné, objektivně platné pravdy takřka nemyšlitelnou. Soudí se, že to představuje pokrok v osobní svobodě a odpovědnosti. Přehlíží se, že se ve skutečnosti jedná o kulturní katastrofu.

Každý se stáhne do svých malých, předběžných představ a je neschopný mít účast na nějakém všeobecném ideálu. Tento rozpad univerzálního vytváří svět osamocení a neschopnosti vstupovat do vztahů. Kde chybí sjednocující základní přesvědčení eticko-filozofické, otevírá se prostor pro neblahé »cosi

kdesi«, anebo pro všemožné manipulace řízené city. Mezi křesťany se zahníždil široký proud, který oslavuje pochybnost jako pozitivní hodnotu. Pochybnost nás sesadila do stejné roviny jako naše současníky. Bůh je pak něco tak odlišného, že o něm nemůžeme říct vůbec nic konečného. Představa, že víru církve je možno definovat v dogmatech, se pokládá za iluzi.

Podle toho je možno evangelium představit jako jednu z mnoha možných nabídek, jedno z možných pojetí života, ale v žádném případě ne jako »pravdu«. Jinak řečeno: Chtěli bychom se stát nyní spíše žáky Piláta, který klade otázky bez odpovědi (»Co je pravda?«), než Ježíše Krista, který vystupuje s jednoznačným prohlášením (»Já jsem pravda«, »To je věčný život, abyste poznali tebe, je-

diného pravého Boha, a Ježíše Krista, kterého jsi poslal«, »Posvět' je v pravdě«).

Zde se totiž nerozlišují dvě věci: krok k víře a život z víry. Nástup k víře, obrácení, to jsou přechody, které jsou doprovázeny otázkami, úzkostmi, odporem, vzpourami starého člověka. V tomto smyslu platí, že víra je převládající pochybování.

Oprávněně se hovoří o úkonu víry. Jde o rozhodnutí, krok, volbu. Tento úkon, na rozdíl od častého názoru, nepředstavuje sázku, skok do prázdna, pokus něco si namalovat. Je naopak plodem setkání, odpovědí na událost: tím či oním prostřednictvím je to Ježíš Kristus, kterými pokynul jako Šimonovi na břehu jezera nebo Natanaelovi na fíkovníku. A tak vstupujeme do světla zjevení; Ježíš se stává Pánem, který svou vlastní krví podepisuje platnost tohoto zjevení a potvrzuje je svým zmrtvýchvstáním; světová církev je místem, kde se toto zjevení slaví, prohlubuje a předává.

Mohu zde dobrovolně žít pochybností? To by bylo, jako by se nebylo vůbec nic stalo, jako bych se nikdy nesetkal s oním pohledem...

Víme ovšem, že v určitých kruzích patří k dobrému tónu sdělovat si své pochybnosti, je to jakýsi druh koketování, které dává člověku patřičný image, osvědčení o pokrokovosti jeho víry, která něco přijímá a něco odmítá.

Pak je ovšem vyznání víry něco jako samoobsluha: každý si rozhoduje podle vlastní autority (která je pochopitelně daleko neomylnější než papežova), co je hodno víry, a co ne. Z několika prvků víry smíšených s množstvím svých vlastních citů si může údajně každý sestavit své vlastní náboženství. To ovšem není nic jiného než zakuklený humanismus, který se šíří od místa k místu a má tu »zásluhu«, že nevytváří v žádném případě své mučedníky.

Každopádně může takové subjektivní náboženství ušetřit svému vyznavači nutnost pálit si kvůli Ježíši Kristu prsty. A konečně, vylučuje evangelizaci. Ježíš totiž neřekl: »Jděte do světa a hlásejte své pochybnosti všem národům«, nýbrž »Co jste ode mne slyšeli v sakraměti, hlásejte ze střeš!« (Mt 10, 27).

Podle Famílie Chrétienne
Překlad -ra-

Jen Pán nás může vyvést z vyhnanství

Interview s kardinálem Adrianem Janem Simonisem
k evropské biskupské synodě

Co na mě nejvíce zapůsobilo, byl popis, který uvedl kardinál Darneels: »Nacházíme se ve vyhnanství.« Vyvolený národ se vrátil zpět domů zázračným způsobem, a život znovu rozkvetl ve formě očištěné zkoušky.

Gianni Valente

Eminence, označil byste tuto synodu jako »optimistickou«, nebo »pesimistickou«?

A. J. SIMONIS: Mnoho příspěvků bylo převážně realistických. A já vím, že běžně jsou označováni za realisty ti, kterým se nadává do pesimistů. Mnoho příspěvků bylo skutečně realistických, protože popisovaly aktuální krizi víry a církve jako dramatickou skutečnost. Když jen vezmu v úvahu svoji diecézi, svoji zem, mohu říci, že dva

miliony věřících ztratily víru a opustily církev. Je opravdové drama, že třetina manželství je rozvrácena. Je to opravdové drama pro děti. A právě to je situace, ve které žijeme a na kterou se díváme jako na normální. Tato spoušť je tedy normalitou pro miliony a miliony mužů a žen v Evropě.

Kardinál z Bordeaux, Pierre Eyt, mluví o »tiché apostazi«...

SIMONIS: Musím říci, že tato

lhostejnost se zmožila, toto dokonalé oddizování. A to je spoušť jako před dvaceti lety, kdy byla spousta protikladů a výhrad proti obsahům víry, ale mnoho lidí mělo ještě opravdový zájem o křesťanství. I mnoho biskupů z východní Evropy by mohlo vyprávět o něčem podobném. Ale mezitím není u nás nic jiného než u vás, říkají dnes. Po pádu zdi to bylo tak, jako by se krize ze Západu exportovala na Východ. To je realistický popis Evropy.

A přece na synodě v roce 1991 vál optimistický vítr, dech »jara národů«.

SIMONIS: Synoda v roce 1991 se jistě konala v klimatu vyslovené euforie. Mluvílo se o vzájemném obdarování. A nyní musíme upřímně doznat, že z Východu ještě přichází dar svědectví, duchovno, věmost Církvi, což se ukazuje v souvislosti s těmi, kteří v minulosti prožili mužechictví. Ale co se týká dneška, i mnoho biskupů z Východu se stalo realisty.

Byl na synodě nějaký obraz, nějaká věta, která vám utkvěla v paměti jako obzvláště realistická?

SIMONIS: Obraz, který na mě nejvíce zapůsobil, byl od Godfrieda Danneelse, který řekl: »Nacházíme se ve vyhnanství.« Dnešní církev je vedena do vyhnanství. Když uvažujeme o dějinách židů, jak je popisuje Písmo, můžeme konstatovat, že to byl čas sekularizace, nářků. Židovský národ říkal: Nemáme už nic, nemáme chrám, nemáme kněze. Co můžeme dělat? To je obraz, který mě nejvíce dojí, ale musím říct, že naše situace je ještě dramatičtější. Židé

odvedli do exilu Babyloňané. A já si kladu otázku, zda jsme se k vyhnanství neodsoudili v určitém smyslu sami. Zda nevedeme sami náš lid do vyhnanství. Krize přichází zevnitř Církve. Příčinou nejsou útoky a tlak zvenčí.

Co se dá v takové situaci dělat?

SIMONIS: Právě na dějinách vyvoleného národa vidíme, že vyhnanství, když odhlédneme od nářků, je také dobou modlitby, pokání, proseb o odpuštění. A tak se židovský národ vrací zázračným způsobem zpět do své země, do svého domu, a jeho život rozkvétá dnovený ve formě očištěné zkoušky.

Jediná naděje, o které mluvili někteří biskupové, vyrůstá z toho, že byli svědky živého Kristova působení. Mnozí biskupové mohli učinit zkušenost ze setkání s lidmi, kteří žijí vírou živěnou pouze skutky zmrtvýchvstalého Krista. Snad jsou to lidé, kteří žijí zcela nenápadným životem a noviny o nich nepíší.

Na mě vždy zapůsobí, když potkávám lidi, na nichž je vidět, že se setkali s živým Kristem, a to tak, že změnil jejich život. Jak se to stalo Janovi a Ondře-

jovi, jejichž příběh z evangelia je to, na co myslím při svém příspěvku. I v době, kdy směřujeme k záhubě, ke ztrátě víry, vidím semeno znovuzrození. Vidím je ve skutečnosti, že takové setkání je i dnes možné.

Je zde ještě jiný potěšitelný fenomén. Někteří z těch, kteří se vzdálili od Církve, snad právě nyní, v době rozporů, snad v rozhodujících okamžicích svého soukromého života, se rozpomínají na bohatství křesťanské víry a vrací se zpět, a to aniž by někdo přišel, aby je přesvědčoval pomocí církevních strategií. Církev je jako dům, kam se může vrátit ten, kdo její opustil. Kdo alespoň jednou okusil bohatství daru víry, může se vždy vrátit.

Co soudíte o těch, kteří by chtěli postavit proti sobě »stranu hnutí« a »stranu institucí«?

SIMONIS: Žádné hnutí si samo nestačí, není autonomní. Stavět proti sobě instituce a charisma je falešné. Již Pavel řekl, že charisma je služba. Ale ani institucionální aspekt v Církvi není samonosná skutečnost, nýbrž Církev je nesena Duchem svatým. Jinak by byla

Církev pouze lidskou institucí. Na druhé straně je třeba přiznat, že i hnutí mají institucionální, strukturální aspekt, mají vedení, members-hip.

Bylo ještě jiné téma, které vy- volalo zvláštní zájem?

SIMONIS: Mnoho biskupů poukazyvalo na to, že samotný důvod krize spočívá v christologickém aspektu, totiž v tom, že lidé nejsou již ateisty, ale takřka všichni jsou deisté. Věří v Boha, počátek všech věcí, ale nevěří v živého Boha, v osobního Boha, který působí v dějinách. Pro tyto lidi je Kristus pouze člověk, náboženský učitel. Dále na mě zapůsobilo, že mnozí biskupové mluvili o zpovědi jako o svátosti, která se již ve skutečnosti vůbec nepraktikuje.

Mimoto mnozí biskupové zdůrazňovali, jak je důležité zaměřit se více na Boha. Méně aktivismu, více modlitby a mlčení. Musíme být jako půda, která zvenčí přijímá sluneční záření a dešť, které ji činí úrodnou. My si naopak myslíme, že všechno musíme zaříditi sami.

Podle 30giorni 10/1999

(Kráceno)

Překlad -LŠ-

Opět biskup v Medžugorje

**Ve dnech 18.-23. března pobýval v Medžugorje světitel biskup
Msgr. Franz Eisenbach z Mainzu. O svých dojmech řekl:**

Jsem zde jako poutník. Chtěl jsem Medžugorje poznat a zde se modlit. O Medžugorje vím již mnoho let a sleduji zdejší dění. Přál jsem si jednou sempřijít, ale čekal jsem na jisté znamení, kdy se mám pro Medžugorje rozhodnout. Tentokrát jsem byl výslovně pozván, a proto jsem přišel. První dojem byl, že kostel je při každé mši svaté a především při adoracích zcela zaplněn věřícími. Zřejmě mnoho lidí pochopilo, že je zde zvláštní místo modlitby. Mnozí udělali zkušenost, že jejich osobní modlitba se zde zlepšila a je podpořena zkušē-

ností společné modlitby. Znáím mnoho lidí, kteří v Medžugorje dnovili svou víru a znovu se naučili modlit. Nyní jsem mohl sám osobně zakusit, jak v tomto směru Medžugorje působí.

Jinou pro mě důležitou zkušeností je, že zde v Medžugorje se nejedná pouze o modlitbu, nýbrž že modlitba přináší také plody ve službě lidem, především lidem v nouzi. Pro mě bylo obzvláště významné poznat »Marjino selo« (Mariinu vesnici), kde se nachází útulek pro matky s dětmi, opuštěné děti a válečné sirotky. Všechno je

spojeno s velkou mateřskou školou, kde se setkávají děti ze zdravých rodin s dětmi, které z nejněžnějších důvodů ztratily normální rodiny. Viděl jsem, že opuštěné děti zde našly příležitost učit se žít, což je pro mě velice důležité. Především na mě silně zapůsobilo společenství sestry Elvíry, kde se léčí lidé závislí na drogách a jiném zlu. Slavil jsem s nimi mši svatou a modlil se ranní modlitbu. Bylo krásné vidět, s jakou silou se modlí a jak se těší na mši svatou. Pochopil jsem, že hlavní léčebnou metodou je prohlou-

bení víry a prožívání společenství v modlitbě a v práci.

Důležité bylo pro mě také to, že jsem se dověděl o krotrovství dětí, tj. o pamocné akci pro děti padlých vojáků, na níž se podílí mnoho rodin z Německa. Přispívají měsíčně určitým obnosem postiženým rodinám. Tyto skutky činné lásky pro potřebné mi ukazují, že v Medžugorje se jedná o pravého ducha modlitby. Lásky k Bohu, která nachází výraz v modlitbě, přináší plody, jež se projevují v péči o druhé lidi.

Každopádně bych chtěl lépe pochopit fenomén zjevení. Proto jsem se snažil potkat se alespoň s jedním z těch, kteří mohou hovořit o zkušenosti, že viděli Matku Boží. Setkal jsem se

Postila Jaroslava Kadlece

▶ s vizionářkami a účastnil jsem se jednoho zjevení. Při prvním setkání s Marií v jejím rodném domě jsem ji našel při práci v zahradě v gumových botách. Je zcela normální mladou ženou se třemi dětmi. V rozhovoru jsem pochopil, že je to velmi zasvěcená osoba schopná klást otázky, hovořit o zkušenostech a přesně rozlišovat. Vidí, co je dobré, a co ne. Rozvala mě, abych se zúčastnil její modlitby, kterou se připravuje na setkání s Matkou Boží, jež trvají již 18 let. Modlili jsme se v kapli v jejím domě, kde se při této příležitosti shromáždilo několik lidí. Modlili jsme se růženec v různých řečech a čekali na okamžik zjevení. Marie nás krátce upozornila, že nadešel okamžik zjevení, a po modlitbě, kterou sama vedla, zůstala v tichosti. Všichni jsme věděli, že je to okamžik, kdy uvidí Matku Boží. Po zjevení nám řekla, že Matka Boží se za všechny modlila a všem požehнала. Pozvala nás, abychom se s ní ještě jednou modlili. Setkání s Marií mi ukázalo, že jde o zcela normální mladou ženu, která stojí oběma nohama na zemi a dobře se stará o své děti. Viděl jsem, že má pěkný vztah ke své rodině i k poutníkům. Prostá a přirozená a opět jasná, když mluví o svých zkušenostech. Po tom všem mohu říct, že je to žena, které je možno věřit, a nerám proto žádné těžkosti uvěřit, že to, co říká, resp. vidí, je skutečně pravda. To je pro mě velmi důležitá zkušenost, protože jsem zjistil, že toto místo modlitby spočívá také na zkušenosti, kterou titomlaďi lidé získali jako dar a věrně ji předávají dále.

Panna Maria je v Medžugorje uctívána jako Královna míru. Toto pojmenování a všechno, co požaduje, mělo tento svět připravit na strašnou zkušenost války. Deset let po prvním zjevení propukla válka v Chorvatsku a Bosně a Hercegovině. Medžugorje je místo, kde se ustavičně prosí za mír. Poselství z Medžugorje je důležité pro celý svět: Války a střety je třeba překonat silou lásky. Získávám zde dojem, že Medžugorje se dotýká celého člověka: srdce, ducha i těla. Modlitby a modlitební místa zde uchvacují celého člověka. V tomto smyslu přináší Medžugorje poselství pro celou církev: Musíme dovolit Bohu a Matce Boží, aby ovládli celé naše lidské jednání, a dovolit Marii, aby nám darovala lásku, abychom se naučili milovat celým srdcem. Proto mohu říct, že nikdo se nemusí Medžugorje bát, i když není ještě církví oficiálně uznáno. Zde se opravdu modlí způsobem, který člověka uchvacuje. Proto sem přichází mnoho věřících, aby se naučili modlit. Chtěl bych tuto zkušenost přenést do Německa, protože my Němci tíháme spíše k racionalismu než k citům. Ale zde se jedná o poselství pro člověka v jeho celistvosti, a to je pro nás skutečně důležité.

Maria heute 360/2000, překlad -lš-

Vybírat dárek pro kněze může být těžké, ale někdy to dopadne velmi pozoruhodně. ThDr. Jaroslav Kadlec, bývalý profesor bohoslovecké fakulty v Litoměřicích a autor dvoudílného „Přehledu českých církevních dějin“, dostal od svých fámíků v Horní Cerekvi a Veselé na Jindřichohradecku dárek skutečně originální: knížku kázání, která u nich proslovl v 70. a 80. letech. Jeho „Postila“ je sestavena tak, aby pokrývala první polovinu církevního roku, tedy období od adventu do Velikonoc. V rámci současné produkce duchovní četby se řadí k jiným sbírkám homilií, jako jsou například knihy „Ve službě slova“ od Tomáše Špidlíka nebo „Probíhejte Jeruzaléma a svítte“ od Jiřího Reinsberga, a navazuje vlastně na dlouhou tradici, protože postily se vyskytovaly v české literatuře hned od počátku.

Kadlecova „Postila“ byla jistě vydána také proto, aby věřící měli památku na svého oblíbeného kněze a učelali mu radost, ale kromě toho může obohatit i nás, kdo k prostředí jejího vzniku přímé osobní vazby nemáme. Možností je několik. Předně, J. Kadlec patří k zaslužilé generaci katolických církevních historiků, jejichž dílo se vyznačuje jak vědeckou solidností, tak poctivostí vůči církvi. Tak působí i příklady z církevních dějin, kterými jsou jeho kázání propletena, a to v současné době nebývá vždy samozřejmé. Za druhé, J. Kadlec patří k typu kněží, kteří byli schopni vyměnit univerzitní posluchárnu za venkovský kostelík a vědeckou práci za tzv. běžnou pastorační, přičemž dovedli požehnaně působit v obou těchto prostředích. Ani takto ideální symbióza vědce a kněze v jedné osobě nebývá v naší době pokaždé pochopena a uznávána.

To jsou ale věci vnější. Obohacení a snad i překvapení nám přináší hlavně obsah Kadlecovy „Postily“. Kromě určitého procenta myšlenek, které jsme četli už mnohokrát jinde, jsou zde totiž výklady témat a otázek, o kterých jsme slyšeli spíš ojediněle nebo kdysi dávno, protože dnes se o nich většinou takticky mlčí. Laskavý čtenář mi možná poslouží opačnou zkušeností, ale já osobně jsem například na téma „nesmrtelná duše“ neslyšel kázat dobrých deset let. A Kadlecova „Postila“ má o duši šest obsáhlých homilií. Víme, že základní pravda víry o nesmrtelnosti lidské duše je jedním z rozdílu mezi katolickou věroukou a učením některých pro-

testantů; ale to by snad neměl být důvod, aby se na toto téma tak dlouho mlčelo. Jen málokdy se setkáme s tím, že by nám kazatel podal tak srozumitelné a použitelné zdůvodnění této pravdy víry jako J. Kadlec: systematicky, s argumenty biblickými i mimobiblickými, a také s rozбором současných „pohádek o duši“, jako jsou reinkarnace a spiritismus. Ze všeho toho pak vyplývá úžasné, dnes bohužel téměř neslychané povzbuzení pro člověka, který právě díky nesmrtelné duši má svou jedinečnou cenu před Bohem i před ostatním stvořením. Jak lapidárně zní jeden z Kadlecových argumentů proti reinkarnaci: „Pán Ježíš je Slovo vtělené, nikoli převtělené.“

A další téma, které v současnosti patří také spíš mezi tabu, jsou tzv. peccata aliena – hříchy, které člověk sice sám nespáchal, ale přesto je za ně určitým způsobem odpovědný a nese tedy část viny. Těm je v Kadlecově „Postile“ věnováno hamilií devět, zřejmě proto, že tento jejich počet uvádí starý (zapomenutý, překonaný, zrušený?) katolický katechismus. Hřích přikazovat, ke hříchu radit, s hříchem druhého souhlasit, ke hříchu nabádat, hříšníka krýt, na hříchu bližního se podílet, ke hříchu mlčet, hříchu nezabránit, hřích tajit – my, kdo pro své mládí nemůžeme být pamětníky, jen žaseme, jak katechismy našich rodičů a prarodičů byly přehledné a pedagogicky propracované, jak dokonale kopírovaly složitou lidskou povahu. A na Kadlecově výkladu o cizích hříších obdivujeme, jak dovedně se do těchto starých forem naplňuje nový obsah, tedy aktuální příklady ze současnosti.

Mohli bychom uvést ještě další sympatické rysy Kadlecových prmluv: například to, že kazatel spíš povzbuzuje, než hrozí, a pokud něco svým ovečkám vytýká, pak napomíná jemně a vličně v duchu Ježíšova „Zhřeší-li tvůj bratr...“ Údivné je také přirovnání života člověka na Zemi ke kosmickému letu: jak raketa, tak naše planeta se řítí po předem dané dráze vesmírem, a jak kosmonaut, tak každý pozemšťan by měl být spojen s někým, kdo let řídí – kosmonaut s řídicí centrálou, člověk s Bohem... V Kadlecově „Postile“ se najde mnoho inspirací jak pro osobní duchovní život, tak pro současnou kazatelskou praxi.

Karel Komárek

JUBILEUM VĚZŇŮ

9. červenec byl Jubilejním dnem vězňů. Svátý otec navštívil římskou věznici Regina Coeli a slavil zde s vězni mši svatou. Po jeho příkladu i řada biskupů v různých částech světa, v Německu, Rakousku, ve Spojených státech navštívila toho dne některou z věznic. Papežova výzva k amnestii a zmírnění trestů v rámci Jubilejního roku se setkala s odmětávou kritikou proticírkevních kruhů.

SMÍRNÁ BOHOSLUŽBA

Sdružení katolíků »Famiglia e civiltà« slavilo 8. července ve Veroně mši svatou v tradičním římském ritu, která byla aktem dosti učinění za profanaci Říma průvodem homosexuálů a byla současně prosbou za obranu Církve a tradice. Mše podle misálu sv. Pia V. byla slavena v chrámě Santa Maria in Orzano.

NESOUHLASNÝ POSTOJ

S kritikou připravovaného blahověčení Pia IX. vystoupilo direktorium mezinárodního teologického časopisu »Concilium«. Jeho představitelé se domnívají, že Pius IX. byl nepřitelem všeho reformního myšlení a kulturních hnutí.

Zavedením přísahy teologů prý vybudoval »absolutistický (!) církevní systém«.

Radio Vaticana

PRONÁSLEDOVÁNÍ ČARODĚJNIC - POTŘEBA NOVÝCH DĚJIN

Dějiny o pronásledování čarodějnic v Evropě je třeba od základu přepracovat. Pokušoval na to dánský historik a znalec lidových kultur Gustav Henningsen v rámci výstavy Čarodějnictví v Evropě - mýtus a skutečnost, která se konala v Římě. Nové výzkumy prokázaly, že počet obětí je ve skutečnosti daleko menší, než jak se obecně tradovalo. Jestliže se dosud mluvilo o milionech, jedná se ve skutečnosti o maximálně 50 000 lidí, kteří padli v Evropě za obětí tonuto šílenství. V katolických zemích je počet těchto případů obzvláště nízký. Dnes je prokázáno, že od 16. do konce 18. století ve Španělsku, Portugalsku a Itálii bylo po 12 000 procesech jen 36 poprav. Největší počet upálených obětí připadá na evangelické a severské země, kde římská inkvizice vůbec nepůsobila. Mezi odsouzenými, proti dosud převládajícímu mínění, zde bylo i několik mužů, na Islandu dokonce výlučně muži.

Christ in der Gegenwart

KALENDÁŘ VELKÉHO JUBILEA - SRPEN 2000

5. srpna 2000 - sobota - předvečer svátku Proměnění Páně, bazilika Santa Maria Maggiore - bdění a modlitby

6. srpna 2000 - neděle - svátek Proměnění Páně, bazilika sv. Pavla za hradbami - slavnostní druhé nešpory

14. srpna 2000 - pondělí - předvečer slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, bazilika Santa Maria Maggiore - kadi-dlový rítus koptické liturgie

15. srpna 2000 - úterý - slavnost Nanebevzetí Panny Marie - zahájení XV. světového dne mládeže

19.-20. srpna 2000 - sobota a neděle - noční bdění, modlitby a mše svatá, zakončení XV. světového dne mládeže, Jubileum mládeže

Liturgická čtení

Neděle 30. 7. - 17. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Král 4, 42-44
Ž 145 (144), 10-11. 15-16. 17-18 Odp.: srov. 16
2. čt.: Ef 4, 1-6
Ev.: Jan 6, 1-15

Pondělí 31. 7. - památka sv. Ignáce z Loyoly

1. čt.: Jer 3, 1-11
Dt 32, 18-19. 20. 21 Odp.: 18a
Ev.: Mt 13, 31-35

Úterý 1. 8. - památka sv. Alfonsa z Liguori

1. čt.: Jer 14, 17-22
Ž 79 (78), 8. 9. 11+13 Odp.: 9bc
Ev.: Mt 13, 36-43

Středa 2. 8. - nez. pam. sv. Eusebia z Vercelli nebo sv. Petra Juliána Eymarda

1. čt.: Jer 15, 10. 16-21
Ž 59 (58), 2-3. 4-5a. 10-11. 17. 18 Odp.: srov. 17d
Ev.: Mt 13, 44-46

Čtvrtek 3. 8. - ferie

1. čt.: Jer 18, 1-6
Ž 146 (145), 2. 3-4. 5-6 Odp.: 5a
Ev.: Mt 13, 47-53

Pátek 4. 8. - památka sv. Jana Vianneye

1. čt.: Jer 26, 1-9
Ž 69 (68), 5. 8-10. 14 Odp.: 14c
Ev.: Mt 13, 54-58

Sobota 5. 8. - nez. pam. Posvěcení řím. baziliky P. Marie

1. čt.: Jer 26, 11-16. 24
Ž 69 (68), 15-16. 30-31. 33-34 Odp.: srov. 14
Ev.: Mt 14, 1-12

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne: NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
30.7. 31.7. 1.8. 2.8. 3.8. 4.8. 5.8.

Antifona	812	1754	1734	857	873	1722	905
Žalm	783	783	783	783	783	783	786

Ranní chvály:

Hymnus	812	1755	1734	857	873	1723	905
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1756	1735	861	877	1724	908
Antifona k Zach. kantiku	707	1445	1735	861	877	1724	1448
Prosby	817	1757	1724	861	878	1724	909
Záv. modlitba	707	1445	1446	1447	878	1448	1448

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	707	835	851	865	882	898	913

Nešpory:

SO

Hymnus	807	821	1760	1736	867	883	1727	1457
Antifony	808	822	838	853	868	884	900	1449
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901	1449
Kr. čtení a zpěv	810	825	1763	1737	871	887	1730	1451
Ant. ke kant. P. M.	706	707	1445	1737	871	887	1731	1451
Prosby	811	826	1764	1731	872	888	1731	1451
Záv. modlitba	707	707	1445	1446	1447	888	1448	1455
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Novinky MCM s. r. o.

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

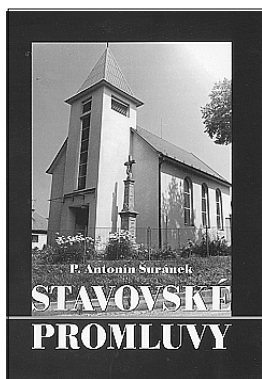
Maticce cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

P. Antonín Šuránek:

STAVOVSKÉ PROMLUVY

Stavovským promluvám je nutno rozumět tak, že jsou určeny pro různé skupiny věřících. Tyto skupiny jsou rozděleny následovně: děti, dívky, ženy a dívky, chlapci, jinoši, jinoši a muži, manželé a matky, matky, manželky, mladí muži, muži, ženy. Dodatek knihy přináší obsah spisů P. Šuránka, které nebyly dosud tiskem vydané.

Místo rukopisu, brož., A5,
196 stran, 97 Kč

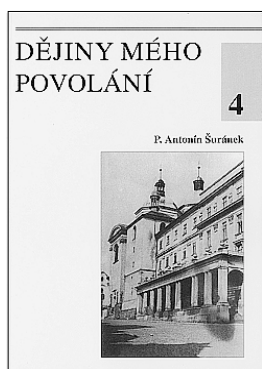

P. Antonín Šuránek:

DĚJINY MÉHO POVOLÁNÍ 4

V pořadí již čtvrtý díl autobiografických pohledů P. Šuránka do jeho kněžského života a působení. Druhou část knihy tvoří výběr z deníků z let 1930 až 1978.

Místo rukopisu, brož., A5,
280 stran, 200 Kč

POSELSTVÍ PANÍ VŠECH NÁRODŮ

Počátek zjevování Panny Marie v Amsterdamu se odehrál ve vší tichosti. Poprvé se Paní všech národů zjevila a předala své poselství paní Idě Peedemanové 25. 3. 1945. Tak začala série padesáti

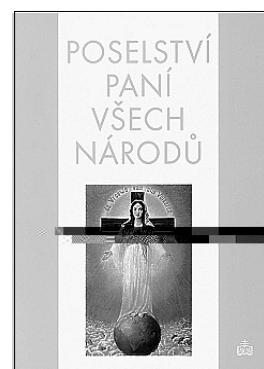
šesti poselství, která přijala tato vizionářka v průběhu čtřácti let. Víze skončily 31. května 1959.

V prvních pětadvaceti poselstvích ukazuje Panna Maria působivý obraz církve a světa ve druhé polovině 20. století. Po vyhlášení dogmatu o nanebevzetí Panny Marie Piem XII. (1. 11. 1950) nastává v poselstvích obrát. Maria jako Paní všech národů rozvíjí plán, kterým chce zachránit svět. Titulu „Paní všech národů“ bylo poprvé užito právě až po vyhlášení zmíněného dogmatu. Série poselství je ukončena nebeskou vizí oslavené Paní a Pána v jejich nebeské slávě.

Modlitba, kterou dala Panna Maria při těchto zjeveních, byla v padesátých letech přeložena do více než padesáti jazyků, opatřena církevním schválením a spolu s obrázkem rozšířena do celého světa v milionech exemplářích. Dne 31. května 1996 vydal diecézní biskup z Haarlemu-Amsterodamu spolu se svým světícím biskupem prohlášení, že neexistují překážky, které by bránily veřejnému uctívání Matky Boží pod titulem „Paní všech národů“. V prohlášení uvádějí, že každý má svobodnou volbu utvořit si o poselstvích názor podle vlastního svědomí.

Znění všech padesáti šesti poselství přináší právě tato kniha, která by měla být dalším kamínkem do mozaiky mariánské úcty u nás.

Brož., A5, 208 stran, 115 Kč

Upozorňujeme na prodejnu v Praze, v níž můžete zakoupit také tituly vydané v Matici cyrilometodějské s. r. o. Prodejna se jmenuje PRO ECCLESIA CATHOLICA a nachází se v Ječné ulici č. 4, ob dva domy vedle prodejny Charity, Praha 2, tel. 02/24 92 15 01.

SVĚTLO – týdeník Maticce cyrilometodějské. Vydává Maticce cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Maticce cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bíduy v oblasti víry a mravů. Neznáma to však, že ukeřlořatel schválení se zřetozřňuje s názory jednotlivých članků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inacet.cz; http://www.ova.inacet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno oblasťní správou pošty v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: ROBEŇ, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávane novinových zasilek povolene SF, s. p. ZSR Bratislava, č. j. 3335-0FC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U članků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se dosud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme ko-

Maticce cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové vřplatně

Placeno převodem
706 035